

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

14. ČERVENCE 2002

Z obsahu:

**Biblická víra je vzpomínka
na Boží působení**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
19. června 2002
- strana 2 -

**Svědectví o eucharistickém
zázraku**

P. Johnson Karoor, Indie
- strana 4 -

**Techničtí obři a duchovní
trpaslíci**

Benedikt Deplaz,
Mnichov
- strana 5 -

Ze života

P. Antonína Šuránka (4)
Ladislav Jílek
- strana 6 -

Radost mezi malomocnými

Teresio Bosco
- strana 8 -

Jsi obraz Boží, světlo světa

Je čas odvrátit se od
zeživočišnění člověka
- strana 10 -

Život Kristův (82)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

Sestra Emmanuela píše...

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (28)

Četba na pokračování
- strana 14 -

EDITORIAL

Stalo se v určitých kruzích obyčejem označovat některé katolíky za »předkoncilní«, a to znamená, že jiní jsou »pokoncilní«. S přívlastkem »předkoncilní« je spojeno něco jako přežitek, zaostalost, zkostnatělost, uzavřenost, obecně něco nelichotivého, tedy odsuzujícího. Naopak »pokoncilní« se rozumí to, co je otevřené, vstřícné, pokrokové, přizpůsobené duchu doby, a tedy žádoucí. Za »pokoncilní« odborníky se pokládají často ti, kteří tak či onak přišli do styku s církví na Západě a byli okouzleni tím, jak se tam údajně na rozdíl od nás od počátku uvádí koncilní duch do života, zatímco my se teprve s koncilem blíže seznamujeme.

Kdybychom se dnes vypravili za velikou louží do Spojených států, abychom se podívali, jaké ovoce tam pokrokové pokoncilní smýšlení a praxe přináší, zjistili bychom, že přívlastek »předkoncilní« a »pokoncilní« může nabývat také opačného významu, než je tomu u nás.

Aby se uplatnilo Pánovo slovo »po ovoci je poznáte«, je k tomu zapotřebí někdy určitého času, a jak se zdá, tato doba nyní nastala. Americkou církví otřásá skandál, který nemá v dějinách obdoby. Nikoliv ojedinělé případy nemravného chování katolického kléru ničí nejen dobrou pověst katolické církve, ale i její finanční základnu. Musela přijít tato katastrofa, aby si odpovědní činitelé uvědomili, že se zanedbával základní úkol, a tím je příprava a dobrá výchova kněžského dorostu. Ve falešné pokoncilní euforii se v seminářích zahnízdil duch, který nakonec přinesl ovoce opravdu žalostné, ale přitom se pokládal za tak zcela samozřejmou aplikaci pokoncilní svobody svědomí a otevřenosti světu, že nijak zvlášť nenarazil ani u odpovědných pastýřů.

To je pro nás velmi poučné, abychom nezapomněli na »rozlišování duchů« a slepě nenakupovali u sousedů »vyřazené zboží«.

Pokračování na str. 7

Biblická víra je vzpomínka na Boží působení

Kantikum Dt 32,1-12 - Boží dobrodiní prokázána jeho lidu

Mojžíš vyhlásil před celým shromážděním Izraele slova této písně až do konce (Dt 31,30). Tak čteme v úvodu zpěvu, který byl nyní přednesen; je vzat z posledních stránek knihy Deuteronomium – Páté knihy Mojžíšovy, přesně z 32. kapitoly. Liturgie chval z něho převzala prvních 12 veršů, protože v nich rozpoznala radostný hymnus na Pána, který chrání svůj lid a s láskou o něj pečuje uprostřed nebezpečí a každodenních těžkostí. Rozbor zpěvu odhalil, že jde o starobylý text, ale z doby pozdější, než kdy žil Mojžíš. Jemu byl tento zpěv vložen na rty, aby tak získal slavnostní ráz. Tento liturgický zpěv se klade k samým kořenům dějin izraelského lidu. V této modlitbě nechybí odkazy na některé žalmy nebo spojení s nimi i s poselstvím proroků: tím se stala podmanivým a mocným výrazem víry Izraele.

Mojžíšův zpěv je mnohem rozsáhlejší než úryvek předložený v liturgii chval, jenž je pouze jakousi předehrou. Někteří badatelé jsou toho názoru, že v této skladbě určili literární druh, který se odborně nazývá hebrejským slovem „rib“, totiž „spor, soudní pře“. Hospodin totiž není v bibli zobrazován jako nějaká temná bytost, bezjmenná a krutá energie, nepochopitelný osud. Naopak je to Osoba, která zakouší city, jedná a reaguje, miluje a odsuzuje, podílí se na životě svých tvorů a není lhotejná k jejich dílům. Tak i v našem případě Hospodin svolává jakési soudní zasedání, jemuž jsou přítomni svědkové, oznamuje zločiny obžalovaného lidu, vyžaduje trest, ale zároveň nechává svůj rozsudek prosáknout nekonečným milosrdenstvím. Budeme nyní sledovat stopy této události, i když se zaměříme pouze na verše, jež nám liturgie předkládá.

Hned na počátku stojí oslovení kosmických diváků-svědků:

Naslouchejte nebesa... naslouchej země (Dt 32,1). Při tomto symbolickém procesu má Mojžíš téměř funkci veřejného žalobce. Jeho slovo je pádné a plodné jako prorocké slovo, jež je výrazem Božího slova. Je třeba si všimnout příznačného proudu obrazů, jež je vyhraňují: jde o znamení vzata z přírody, jako je dešť, rosa, liják, spršky vody a krupěje, které dávají půdě, aby se zelenala a pokryla se lány obilí (v. 2).

Hlas Mojžíše, proroka a tlumočnicka Božího slova, ohlašuje, že zakrátko vstoupí na scénu velký soudce, Hospodin, jehož nejsvětější jméno pronáší a velebí jednu z jeho mnoha vlastností. Hospodin je totiž nazýván Skála (srov. v. 4); tento titul protkává celý zpěv (srov. vv. 15.18.30.31.37), je to obraz, který velebí trvalou a neotřesitelnou Boží věrnost, na hony vzdálenou od nestálosti a nevěrnosti lidu. Téma je rozvíjeno řadou tvrzení o Boží spravedlnosti: *Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý* (v. 4).

Po slavnostním představení svrchovaného Soudce, který je zároveň žalující stranou, se pohled zpěváka zaměřuje na obžalovaného. Aby jej definoval, sahá k účinné představě Boha jako Otce (srov. v. 5). Jeho tolik milovaní tvorové jsou nazýváni syny, ale bohužel jsou „syny zvrhlými“ (srov. v. 5). Vždyť víme, že již ve Starém zákoně existuje pojem Boha jako otce, který se stará o své syny, ale ti ho často zklamou (Ex, 4,22; Dt 8,5; Ž 102,13; Sir 51,10; Iz 1,2; 63,16; Oz 11,1-4). Právě proto obžaloba není chladná, nýbrž vášnivě zaujatá: *Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Cožpak není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a upevnil* (Dt 32,6). Je totiž něco docela jiného vzbouřit se proti neúpros-

nému vládci a vzepřít se milujícímu otci.

Aby zkonkretizoval hlavní bod obžaloby a dosáhl toho, aby obrácení vyvěralo z upřímného srdce, odvolává se Mojžíš na paměť: *Rozpomeň se na dávne dny, snaž se porozumět letům zašlých pokolení* (v. 7). Biblická víra je totiž vzpomínka, to znamená opětovné objevení věčného Božího působení rozestého v proudu času; znamená to zpřítomnit a umožnit, aby působila ona spása, kterou Pán daroval a stále nabízí člověku. Velký hřích nevěry se rovná „zapomnětlivosti“, jež smazává vzpomínku na Boží přítomnost mezi námi a v dějinách.

Základní událostí, na kterou se nesmí zapomenout, je pochod pouští po odchodu z Egypta, hlavní téma Deuteronomia a celého Pentateuchu. Připomíná se tak strašné a dramatické putování Sinajskou pouští „v pustotě kvilících pustin“ (srov. v. 10), jak to vyjadřuje citově silný obraz. Tam se však Bůh sklání ke svému lidu s překvapivou něžností a sladkostí. Otcovský symbol se narážkami proplétá s mateřským symbolem orla: *Zahrnul ho svou péčí, chránil ho jako zřetelnici oka. Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mláďde bere a na své peruti je nosí* (vv. 10-11). Pochod pouštní stepí se pak přeměňuje na klidné putování, protože jej chrání plášť Boží lásky.

Zpěv naráží také na Sinaj, kde se Izrael stal Hospodinovým spojencem, jeho „podílem a dědictvím“, totiž nejcennější skutečností (srov. v. 9; Ex 19, 5). Mojžíšův hymnus se tak stává hromadným zpytováním svědomí, aby odpovědi na Boží dobrodiní byla konečně věrnost a nikoliv hřích!

Podle Vatikánského rozhlasu

Boží setba

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Blahoslavené vaše uši, že slyší

Kolem Ježíše se tísni velký zástup, ale ty se tím nedej odradit. Tvůj Pán si umí najít způsoby, aby se jeho slovo dostalo ke každému, kdo po něm touží. Tentokrát si udělá kazatelnu z lodičky. Všichni ho mohou slyšet, ale těch, kteří opravdu naslouchají, je bohužel málo. Ježíš ti vysvětlí, proč tomu tak je. Ty zaměř svou starost na to, abys byl k jeho slovu vnímavější než jindy. Jsi doslova zaplaven přívalem informací a prázdných slov i obrazů. Tvoje duše se již podvědomě brání tomu, co ji přímo zahlcuje. Ale to, s čím za tebou přichází tvůj Pán, nemá s tímto halasem nic společného.

Bůh Otec posílá své věčné Slovo, protože chce zjevit světu sám sebe. Děkuji mu z celého srdce, že můžeš být jedním z jeho posluchačů. Promlouvá k tobě s takovou láskou a pozorností, jako bys byl sám jediný, protože má s tebou dalekosáhlé plány. Chce tě zasvětit do tajemství, jak se můžeš stát jeho polem, na kterém by mohla klíčit a růst jeho setba tak, aby bohatě dozrála a posloužila za pokrm těm, kteří hladoví po slovu pravdy. Dnes ti chce Ježíš také ukázat, jak snadno může jeho nejdražší a nenahraditelné semeno přijít nazmar. Máš-li v sobě ochotu zapojit se do Boží ekonomie spásy, poslouvej s největší usebraností.

Do hry totiž vstupuje jeho i tvůj nepřítel, který dělá všechno pro to, aby Boží setba nevězla. Hledá si všechny možné způsoby, jak tě o ni připravit. Dáváš mu k tomu sám příležitost, kdykoliv se tvé srdce stává neoploceným tržištěm, kam může volně a nekontrolovaně vstupovat kdokoli a cokoli. V takovém hemžení těžko rozpoznáš Boží setbu. Oslepí tě vtíravé cetky a prázdné tlachání a ty se necháš docela snadno oloupit o to, co je jediné vzácné a užitečné a co chtěl do tebe zasít nebeský Rozséváč.

Drahocenná setba, která má vzejít v zahradě tvého srdce, nevystačí s pouhým citovým vzplanutím a přechodnou náladou. Nespolehej na pocity radosti, které tě někdy zaplaví při jeho prvním přijetí. Víš přece dobře, že z květiny se nestačí radovat, ale vyžaduje péči i tehdy, když se dostaví obtíže a překážky. Stačí málo, aby nenávratně uvadla a zahynula.

Boží semeno může klíčit a růst jen v prostředí opravdové svobody. Srdce spoutané starostmi o majetek a vidinami bohatství a pohodlí přirovnává Pán k poli zarostlému bodlákem. Takový ostnatý plevel bují a houstne s neobyčejnou pávností, rozpínavostí a do-

káže záhy udusit všechno ušlechtilé a krásné. V tomto dusném a trnitém zajetí se záhy ocitá nejen sazenice Božího daru, ale i tvé vlastní já.

Ježíšovy obrazy jsou názorné a výmluvné. Pro každého, kdo si někdy zasadil nějaké semínko a čekal, až se ujme, vzklíčí a začne růst, by měla být jeho přirovnání dostatečně přesvědčivá. Ale Pán si musí oprávněně postesknout, že má kolem sebe mnoho posluchačů, kteří poslouchají, a přece neslyší. Jejich srdce se příliš uzavřelo samo do sebe, *obrostlo tukem* sobecké pohodlnosti a lenivé netečnosti. Není to smutné, odcházet z Ježíšovy blízkosti a společnosti s prázdnou? Co by za to dali mnozí jiní, kteří upřímně hledají pravdu, a přece se jim dosud nedostalo takové milosti, aby k nim zaznělo tak bezprostředně a působivě *slovo z jeho úst!*

Zůstaň tedy s Pánem a nedej se strhnout těmi, kteří odcházejí, protože neuslyšeli právě to, co si přáli slyšet. Využij možnosti přiblížit se k Pánu v důvěrném společenství, ve kterém osaměl se svými nejvěrnějšími. Ať už se tvá zahrada podobá okraji cesty, skále nebo zarostlé roli, nyní je rozhodující, abys ji takovou, jaká je, byl ochoten bezvýhradně dát k dispozici Rozséváči s prosbou, aby nezůstala ležet ladem.

Nastává čas, abys mu dokonale zpřístupnil své srdce. ON umí nejen rozsévat, ON přišel, aby tě *navštívil, napojil a ohoutil*. Vážil dalekou cestu, aby *zavlažil tvé brázdy, rozmělnil její hroudy, zkypril je, učinil je vláčnými*, aby pak mohl *požehnat tomu, co vyrašilo*.⁽¹⁾ Snad tě jeho láska a pečlivost přesvědčí, že semeno jeho slova má pro tebe i pro svět nekonečně větší cenu než všechno to, co tě zatím tak zahlcuje, rozptyluje, probouzí tvou žádostivost a spoutává tak tvoji svobodu. Odvrát se od světa, který tě láká jen proto, aby z tebe těžil, a přimkni se k tomu, který se *zřekl sám sebe*⁽²⁾, aby tě *vysvobodil z poroby porušení*. Začneš-li s ním upřímně spolupracovat, slibuje ti *stonásobný užitek*. To není nadsázka. Znamená to, že to krásné a ušlechtilé, co v tobě vzejde z Ježíšovy setby, může posloužit mnoha jiným. Máš tedy před sebou perspektivu mnohonásobné radosti, jejíž konec je v nedohlednu. Utrpení, které je s tím nyní spojeno, *není ničím ve srovnání s budoucí slávou*.

Jestliže tě tato spolupráce s Rozséváčem láká, odezvej se mu s prosbou, aby ti tentokrát pomohl vyvarovat se všech chybných kroků, které dosud mařily slibně se rodící úrodu.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 65

⁽²⁾ Fil 2,7

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,10-11

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rásit, ona pak obdařuje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. čtení – Řím 8,18-23

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.

Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Evangelium – Mt 13,1-23

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši, slyš!“

Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“

On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší, ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví:

Pokračování na str. 15

Svědectví o eucharistickém zázraku

Na podporu víry věřících bych chtěl popsat, jak se na konsekrované hostii v monstranci objevila lidská tvář – věřím, že je to tvář Ježíše Krista – a to v průběhu adorace, kdy byla monstrance vystavena na oltáři v katolickém kostele St. Mary v Chirattakonamu v arcidiecézi Trivandrum.

Dne 28. dubna 2001 jsme konali jako obvykle novému k sv. Judovi ve farním kostele v Chirattakonamu. V 8.50 jsem vložil konsekrovanou hostii do monstrance, vystavil ji a začala adorace. Během adorace jsem na hostii spatřil tři body. Z vnitřní pohnutky jsem ihned vstal, abych se na hostii podíval zblízka. Když pobožnost skončila, udělal jsem věřícím svátostné požehnání. Pak jsem je upozornil na monstranci a oni rovněž potvrdili, že vidí na hostii tři body. Požádal jsem věřící, aby setrvali v modlitbě a uložil jsem konsekrovanou hostii zpět do svatostánku.

V pondělí 30. dubna jsem slavil mši svatou a příští den jsem odejel do Trivandrumu. Vrátil jsem se v sobotu 5. května a otevřel jsem kostel pro bohoslužbu. Oblékl jsem si liturgický oděv a otevřel jsem svatostánek. Ihned jsem spatřil, že na konsekrované hostii se objevila lidská tvář ve žluté barvě. Nevěděl jsem, co mám dělat. Stál jsem tak několik vteřin. Požádal jsem věřící, aby poklekli a modlili se. Myslel jsem, že ten zážitek mám pouze já. Zeptal jsem se kostelníka, zda něco na hostii vidí. »Vidím tvář,« řekl. Viděl jsem, jak se věřící pozorně zahleděli na hostii a rovněž viděli tvář. Neměl jsem sílu věřícím něco říct. Nějakou dobu jsem stál bokem. Do očí se mi tlačily slzy. Měli jsme v obyčejí čist při adoraci nějaký úryvek z Písma svatého. Místo, na které jsem ten den narazil, když jsem otevřel Nový zákon, bylo Janovo evangelium 20,24-29 – Ježíš se zjevuje sv. To-

máši, který chtěl vidět jeho rány. Přečetl jsem tento úryvek, ale nebyl jsem s to o něm promlouvat. Řekl jsem jen několik slov.

Objednal jsem fotografa, aby hostii vyfotografoval. Po nějaké době jsme pořídili další snímek a pak ještě třetí. Fotografie byly za dvě hodiny hotové a byl na nich zřetelný rozdíl, pokud jde o tvář na konsekrované hostii. Bylo jasné vidět, že tvář je postupně stále zřetelnější a zřetelnější. Přicházelo mnoho lidí, aby se modlili před monstrancí, ve které je tato hostie uchovávána.

Vysvětlení arcibiskupa Cyrila Mar Baseliose k eucharistickému zázraku v kostele St. Mary v Chirattakonamu:

Drahé sestry a bratři v Ježíši Kristu, protože jsme se všichni stali svědky mimořádného znamení, které se projevilo na konsekrované hostii, která byla vystavena k adoraci, cítím povinnost, abych podal vysvětlení, jak tomuto znamení lépe porozumět.

Katolická církev věří a učí, že náš Pán Ježíš Kristus je v eucharistickém daru skutečně přítomen. Od ustanovení Nejsvětější svátosti při poslední večeři trvá Církev na své víře ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii a tuto víru projevuje v liturgickém slavení eucharistické oběti. Katolická církev věří, že přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii je reálná, i když svátostná. Věříme v jeho přítomnost pod vnějšími způsobami chleba a vína, které byly proměněny v jeho tělo a krev. Tomu věříme na základě jednání a slov Ježíše Krista při poslední večeři. V tom spočívá hlavní důvod naší víry ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v nejsvětější Eucharistii. Nejedná se zde o nějakou novou pravdu víry, nýbrž o přesvědčení víry, která byla od počátku platná a praktikovaná v životě katolické církve jako ústřední hodnota.

Proč přítomnost Ježíše Krista v nejsvětější Eucharistii je svátostná, není možné, abychom ho vnímali svými smysly. Pro našeho

Pána je však možné, aby tehdy, kdy sám chce, učinil svou přítomnost přístupnou pro naše smysly. Máme pro to příklady v evangeliích. Pomysleme na zjevení po Pánově zmrtvýchvstání. To se stalo, protože jeho učedníci potřebovali, aby byli posilněni ve víře. Musíme však ihned dodat, že naše víra v přítomnost našeho Pána se neopírá o nějaká mimořádná znamení, ke kterým může dojít, když Bůh chce, protože se stará o svůj lid. Přítomnost našeho Pána v nejsvětější Eucharistii taková znamení nepotřebuje. Právě naopak, naše víra v eucharistickou přítomnost našeho Pána se opírá jedině o jeho vlastní slova, která vyslovil při poslední večeři.

Přes toto přesvědčení musíme však přijmout toto velkolepé eucharistické znamení, jehož jsme všichni očitými svědky, a snažit se mu porozumět. Každý z nás to mohl vidět na své vlastní oči. Ve světle naší víry, že v Eucharistii je přítomen náš Pán Ježíš Kristus a nikdo jiný, musí lidská tvář, kterou zde na konsekrované hostii vidíme, patřit našemu Pánu Ježíši Kristu. V případě, že někdo z nějakých rozumových důvodů tento fenomén vysvětluje jinak, nebude ho za to odsuzovat. Ale když nemůžeme najít žádné přirozené vysvětlení pro tuto událost, pak je zřejmé a moudré věřit, že nám zde dává náš Pán zvláštní znamení a zvláštní zásah.

Pro nás věřící bylo to, co zde vidíme, vždy předmětem naší víry. Naše pozornost se musí nyní obrátit k tomu, proč nám Pán dává toto jedinečné a mimořádné znamení. Musíme v modlitbě myslet na to, co toto posvátné znamení pro nás znamená. Jestliže náš Pán k nám mluví tím, že nám dává toto znamení, musíme mu na to odpovědět. Zatímco se všichni modlíme a hledáme tuto odpověď, chceme našemu Pánu poděkovat a v úplné oddanosti uctívat jeho milostiplnou náklonnost a jeho lásku k nám.

*Z Betendes Gottes
Volk 2/2002
přeložil -lš-*

Techničtí obři a duchovní trpaslíci

Papež Pius XII. upozornil ve svém vánočním poselství v roce 1954 na nebezpečí »technického ducha«. Bez náboženského vzdělání a výchovy »se technická epocha stane monstrózním mistrovským dílem a změni člověka v obra fyzického světa na úkor jeho ducha, který se stane trpaslíkem ve světě nadpřirozeném a věčném...« Pro ilustraci: Před několika lety byl v Německu vyvinut počítač. Stovky vědců se zabývaly otázkami logiky. Šlo o to, aby signály, které jsou vysílány a mají takřka rychlost světla, byly přesně zachyceny. Cílem byla »nulová chyba«. Tedy vlastně ona nenáviděná neomylnost!

Když se naopak jedná o duchovní představy: filosofii, náboženství, tedy o ideje mravní povahy, všechna logika jde stranou a zůstane jen skeptická Pilátova otázka: *Co je pravda?*, nebo řešení Římanů: »Kolik hlav, tolik názorů!« Tento duchovní zmatek je dědictvím osvícenství. »Osvícenství je vykročení člověka ze své vlastní zaviněné nedospělosti.« - »Dodej si odvahy posloužit si svým vlastním rozumem!« To je heslo osvícenství.

Osvícenství a reformace

Osvícenství bylo konečnou protiútokem proti reformaci a jejím důsledkům. Luther nazýval rozum »dávlovoú věstkou«.

Chtěl by Aristotelovi »strhnout z tváře masku komedianta«. Je opravdu na pováženou, jak je možno při takovém stavu ducha provádět nějaké dokazování. Ve skutečnosti propadá Luther stále více do role hromotluka. Erasmus Rotterdamský napsal Georgu Agricolovi: »Obdržel jsem Lutherův dopis. On je posedlý běsem nenávisti. Nemá kouska citu pro své nestydaté lži... Co to mají ve svých hlavách lidé, kteří svěřují své duše a své pozemské bytí někomu,

kdo se tak nechává strhnout svými vášněmi?« To je jistě vážná otázka svědomí.

Z tohoto důvodu je pak docela pochopitelná Kantova kritika náboženství. Odtud vyplývá správná a důležitá věta: »Může být jen jedno pravé náboženství.« Opravdu, dvě výpovědi, které si protirečí, mohou být obě mylné. Ale nikdy nemohou být obě správné. Protože si různá náboženství v mnoha věcech protirečí, vyvozuje z toho Kant závěr, že jsou všechna falešná. Matematik Pascal dospěl k jinému závěru: »Nebylo by tolik falešných náboženství, kdyby neexistovalo žádné správné.« (Pascal, *Pensee*, Fragment 626, Ed. Gallimard 1977). Když se Kant naproti tomu domnívá, že víra v zázraky, tajemství a působení milosti jsou pouze »pověry a iluze«, pak se u něho jedná o falešný předpoklad. Zázraky jsou skutečností a proti skutečnostem neplatí žádné argumenty. Nejde totiž o to, abychom vyprodukovali podle zásoby našich představ vědomí nějaké věci, nýbrž abychom naše vědomí uvedli do souladu se skutečností.

»Kdo jedná v pravdě, jde ke světlu!«

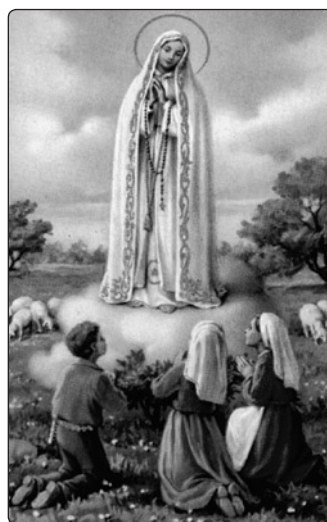
Dva zamilovaní si mohou o sobě »vyrábět« zcela falešné představy a očekávání, za které jednou draze zaplatí. Nemá smyslu stavět čistý (teoretický) rozum proti praktickému. Teorie a praxe patří k sobě. *Kdo jedná v pravdě, jde ke světlu.* Jde o to, abychom svého ducha očistili od nadvlády pudů, které nám zprostředkovávají falešné představy a svádějí nás na scestí. Po třech obrovských světových katastrofách, dvou světových válkách a světovém komunismu by to mělo být konečně všem pochopitelné. Pud po moci je velice špatným rádcem. Uvedl lidi do mentality dravých zvířat. Ani pohlavní pud není dobrým

rádcem. I slepý musí vidět, s jak strašnou duševní nemohoucností a krutostí je spojen.

Technický obr vládne i v Boží církvi. »Machři« mají všude slovo. Přitom se přehlíží jedno: Všechny skutečné iniciativy vycházejí od Boha a ne od lidí. *Jako se oči služebníků dívají na ruce svých pánů, jako oči služebnic hledí na ruce svých paní, tak hleď náš zrak k Pánu, našemu Bohu, který se nad námi smilovává* (Ž 123). Ale my dáváme přednost vlastním plánům.

Velká Boží iniciativa ve Fatimě

Největší Boží iniciativou pro naši dobu je bezesporu Fatima. Pius XII. nazval Fatimu »hvězdou svého pontifikátu«. Když Bůh projevuje svou vůli tak výraznými znameními a tak zřetelně jako ve Fatimě, musí to katolická církev včetně papežů a koncilu respektovat. To by bylo koncilní otce varovalo před přehnaným spásným optimismem. Mariiny předpovědi odhalily zcela jasně: »Jestliže mé prosby nebudou splněny, Rusko rozšíří své bludy po celém světě,

zavládnu války a pronásledování církve...« Ale i předpověď o obrácení Ruska se již částečně začíná naplňovat. Objevují se zde nápadné souvislosti. Vizionářka sestra Lucie řekla, že papež má v jednotě se všemi biskupy světa provést zasvěcení světa

Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Teprve Jan Pavel II. nařídil 8. prosince 1983 zasvěcení v tomto smyslu a uskutečnil je 24. března 1984.

Již rok nato, 11. března 1985, byl prvním tajemníkem KSSS zvolen Michail Gorbačov. Přesně ten den by se byla Hyacinta dožila 75 let. Čtyři roky později je tento nástupce Lenina a Stalina na audienci u papeže a prohlásí: »Jsme si vědomi, že máme co do činění s nejvyšší náboženskou autoritou světa, ale také se Slovanem.« (L'Osservatore Romano 8. 12. 1989) Celý Východ byl osvobozen a Německo sjednoceno. Nikdy v dějinách se nestalo něco takového, aby se taková velmoc vzdala bez násilí poloviny světa. To je zázrak světových dějin.

Premýšlení přenecháno šarlatánům

»Vyplněná proroctví jsou živým zázrakem.« (Pascal, 169). Již to je pozoruhodné: Ve světě, kde se všechno tak přesně vypočítává, většina lidí přenechává přemýšlení o tom, co jim přináší spásu, štěstí a požehnání, šarlatánům, nebo se prostě spoléhá na své zrádné city. A přece i duševně postiženým musí být jasné: Chyby ve výpočtech, za které se musí nejvíce platit, jsou falešné ideje a bludná očekávání spásy. To platí již pro tento pozemský život. Ale ve skutečnosti jde o život věčný, tedy o rozhodování s věčnou platností a závažností. Relativizováním, zpochybňováním a věčnými diskusemi se nikomu nepomůže. Je přece zcela jasné, že *had se rozlítl a odešel, aby vedl válku proti Ženě a proti jejím dětem, které zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíši Kristu* (Zj 12,17).

»Jsou tři druhy lidí. Ti první slouží Bohu, protože ho našli, a jsou šťastní a rozumní. Ti druhí ho hledají. Jsou zatím nešťastní, ale rozumní. Ti třetí nehledají nic. Jsou nešťastní a hloupi.«

Z -sks- 23/2002
přeložil -lš-

Ze života P. Antonína Šuránka (4)

PROFIL

Asi nejcharakterističtější vlastností P. Šuránka byla jeho naprostá pevnost v zásadách. V tom byl zcela nekompromisní. Nic neslevoval ani ve vězení či v lomu. Tam se mezi spolupracovníky vyskytli i hrubší lidé, kteří i z malicherné příčiny začali hrubě klít. Takové lidi několikrát v dobrém napomenul, a když viděl, že to nepomáhá, vždy se v takové chvíli vzdálil a zřejmě se za ně modlil.

Nejvíce si vážil těch nejprostších lidí. O dětech napsal: Děti ve škole – to je anděl Boží. Jsou-li pohromadě, dovedou být i hladinou rozčeřenou. Ale očima lze zahlédnout na dně duše milost posvěcující. Duše v milosti posvěcující je tak krásná, že bychom umřeli radostí, kdybychom ji mohli spatřit.

Když někomu uděloval svátost nemocných, doporučoval, aby po přijetí této svátosti nemocný požeňnal členům své rodiny. Nakonec přiklekl k posteli sám P. Šuránek a taky jemu musel nemocný požeňnat. Požeňnaní si vyžádal od Franty i Martina v Blatničce, o nichž byla řeč výše. Nepochyboval o tom, že přijetím svátostí se stáváme novými lidmi.

Velkou úctu projevoval svému otci a krásně o něm mluvil i psal. Podobnou úctu projevoval i rodičům jiných lidí. Jednou projížděl městečkem, ze kterého pocházel jeden z jeho studentů, krátce předtím vysvěcený na kněze. Už žila jen jeho matka. Rozhodl se, že ji pozdraví. Sestry novokněze však právě bily byt jako přípravu na primici. Velice se omlouvaly, že maminka je nemocná, a tak ji uložily na půdě. „Je to matka kněze a uložení na půdě nesnižuje její důstojnost.“ Po špatných schodech vyšel na půdu, aby ji pozdravil.

O jeho povaze svědčí zápisy v jeho deníku. Můžeme tam číst následující předsevze-

ti: Zvykat si nikdy nemluvit zle o nepřítomných, raději jen to dobré. Když ne jinak, tak úctí. Nikdy nezískávat vlky jejich vytím: jinak do očí, jinak za zády. Nikdy ne jen diplomaticky. Pozor na slova: „Vy jste ideální kněz, ale ti jiní...“ Kardinál Bertram má 80 let a sám si čistí obuv. (Na svátek sv. Jana Nepomuckého)

Vložit jazyk na patenu, aby nebyl dvojaký, vždy upřímně do očí. Jak by jazyk neměl být svatý, když denně je na něm Kristus Pán. Nevidět jen černé tam, kde je hodně dobrého. Dívat se do nitra druhého s nejčistším úmyslem. Denně začínat svůj boj se samolibostí.

Někdy působil až tvrdohlavým dojmem, avšak při bližším pohledu musíme říci, že šlo o zásadovost: Za války byl zbit, že šel kolem německé vlajky a nepozdravil ji. V r. 1970, kdy působil v obnoveném semináři v Olomouci, protestoval proti tomu, že jeden z kolegů je příliš loajální vůči režimu, a žádal, aby z fakulty odešel. Když se tak nestalo, dal výpověď s odůvodněním, že s ním nebude na jedné fakultě, ovšem zakrátko došlo k jejímu zrušení.

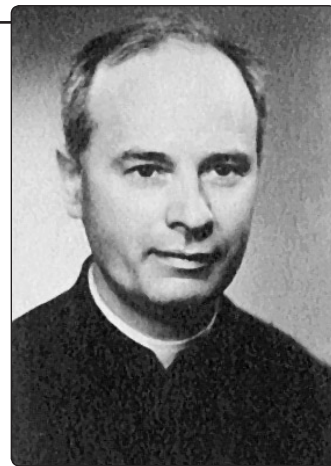
V jeho době se ještě tolik nemluvalo o toleranci. Držel se však zásady: „Hřích je třeba nenávidět, hříšníka je třeba milovat.“ Uvedme si příklady: V rodné Ostrožské Lhotě byly dvě kapely. Jedné se říkalo stará banda a druhé mladá banda. Bylo však mezi nimi velké nepřátelství a boje. Jednou se mezi nimi strhla u taneční zábavy rvačka. Někdo zhasl světlo, a když se pak opět rozsvítilo, ležel na zemi mrtvý mladý člověk, přívrženec mladé bandy. Bylo vyšetřování a nakonec byl zavřen František Vaněk, vůdce staré bandy, i když v případě zůstalo mnoho nejasností. Nepřátelství mezi oběma bandami však pokračovalo. V té době zemřel otec P. Šuránka. Připravoval se

pohřeb a sourozenci se obrátili na P. Šuránka s otázkou, která banda se má pozvat, aby hrála na pohřbu. „Žádná,“ odpověděl. „Když se tak nenávidí, nemůžeme je vzít na pohřeb. Budeme se nahlas modlit růženec. Za peníze, které ušetříme, koupíme pro kostel černá bohoslužebná roucha. Ať se roznese mezi lidmi, proč jsme neobjednali muzikanty.“ O rok později se vrátil Vaněk z vězení. Varhannické místo ve Lhotě už měl jiný. P. Šuránek mu nabídl místo varhanníka v poutním kostelíku sv. Antonína a nikdy nemluvil o jeho podílu na tragédii při taneční zábavě.

Koncem roku 1970 přišel do Blatničky, po opětovném zavření olomouckého semináře mu bylo dovoleno vést tam duchovní správu. Byla tam jedna rozvedená žena se dvěma syny ve školním věku, což byla tehdy na Slovácku bílá vrána. P. Šuránek se nejdříve pokoušel působit na jejího manžela, aby se vrátil. Nepodařilo se, žil již s jinou. K této neúplné rodině se však choval jako ke všem jiným a chlapce pozval, aby mu ministrovali. Jeden z nich byl natolik potěšen vřelým přijetím, kterého se mu dostalo, že k P. Šuránkovi přivedl svého kamaráda, který brzy požádal o přípravu na křest.

V únoru 1942 bylo zatčeno několik pracovníků teologické fakulty a semináře pro poslech cizího rozhlasu. P. Šuránek byl pouze pozván k výslechu na gestapo. Výslechu byl přítomen německý student pro případ, že by bylo třeba překladatele. Ten podal následující svědectví:

Na spirituála neměli udání pro poslech cizího rozhlasu, tak mu dávali všeobecné otázky: „Co soudíte o politické situaci?“ – „Co je nespravedlivé, je nespravedlivé,“ odpověděl spirituál pevně. „Jak skončí tato válka?“ – „Copak jsem vševědoucí Bůh, abych to mohl říci?“ Při-

pomínal, že musí mít v 15 hodin přednášku. Snad zapůsobila ráznost odpovědi, snad imponovalo vědomí povinnosti, fakt je, že ho pustili s tím, že si ho ještě pozvou. Nestalo se tak, prý na přímělu jednoho starého Němce, kterého P. Šuránek podporoval, poněvadž nerozlišoval lidi podle národnosti. Onen starý Němec prý přišel na gestapo a řekl, že boty, které nosí, dostal od P. Šuránka.

Po osvobození byl jeden z gestapáků, dr. Kleveta, chycen a popraven. Odmítl mu i setkání s rodinou. Když se to P. Šuránek dověděl, vyslovil nad tím velké politování. Když se dověděl, že prokurátorem při jeho odsouzení byl dr. Turek, který za války dělal cenzora a schvaloval též Communio sanctorum posílané bohoslovcům do Říše, musel připustit, že nejednal křesťansky, ale dodal: „Byl nám nakloněn, to ať mu Pán Bůh bohatě odmění.“

Dne 23. 3. 1939 si zapsal: „Klidně jít kolem německých vojáků. Oni nejsou ničím vinni. Podobně se chovat i k německým kolegům.“

Otec Antonín měl jediného koníčka, a to bylo pozorování hvězd. Na Blatnické hoře měl hvězdářský dalekohled a večer či v noci pozoroval oblohu. O astronomii uměl i povtař vyprávět. Jako spisovatel hojně publikoval příležitostné články v časopisech. Sepsal životopis arcibiskupa Stojana, kterého měl ve velké úctě. Vyšlo i mnoho jeho povídek, které označoval jako „Kukátka“ po vzoru Kosmáka, kterého si

zamiloval jako student. Ovšem i zde se projevoval jako kazatel. Při líčení se držel reality, uváděl plně jména osob a vkládal mravní ponaučení. Napsal i řadu příležitostných básní, z nichž některé byly zhudebněny. Některé tyto písně dodnes zpívají poutníci na Blatnické hoře.

Když byl internován v Želivě, opatřil lidovou píseň „Lásko, Bože, láska“ novým textem: „Roste láska, roste na Kalvárské hoře, je jí tam nezměrné, nekonečné moře. Kdyby všichni lidé z toho moře pili, jako kdysi v ráji blaženi by byli. V jednom velkém srdci jsou té Lásky zdroje: Je to, Jezu Kriste, je to srdce tvoje.“

Celkem napsal sedm slok a internovaní kněží je často zpívali.

POSLEDNÍ ROKY

Po odebrání státního souhlasu opustil Blatničku a žil v Uherském Hradišti, od r. 1980 pak u synovce na faře v Ludgeřovicích u Ostravy, kde mu bylo dovoleno vypomáhat.

V Ostravě se mezi věřícími lidmi rozkřiklo, že v Ludgeřovicích působí kněz s pověstí světce, a mnozí tam začali dojíždět. Zde ho několikrát postihl záchvat mrtvice, vždy se však natolik zotavil, že sloužil mše sv. a neúnavně zpovídal.

Dne 31. 10. 1982 večer se začal ve zpovědnici trást, s vysokou horečkou byl odvezen do nemocnice, kde byl zaopatřen, a dne 3. 11. 1982 zemřel. Poslední jeho slova před smrtí byla: „Žehnám všem kněžím.“

Po smrti jednoho ze spoluobratřů v kněžské službě napsal verše (na nápěv písně Zasadil jsem čerešenku v humně): „Vadnem tu jak květy na oltáři, mřeme v službách Boží svatozáři. Květy vadnou, ale přitom září: I my umřem s rozjasněnou tváří. Kněžská smrt má nevyšlovnou krásu – jako pole plné zlatých klasů. I to pole pokositi třeba, má-li národ dostat zdravý chleba. Svoji smrtí nesem ži-

vot světu. Naše hroby budou plné květů.“

* * *

Pánu Bohu, jak se zdá, zapadají světci do plánu, podle kterého vede národy. Národní církev buduje tak, že jí do základu položí jednoho nebo více světců. U nás to byli sv. Cyril a Metoděj, sv. Ludmila a sv. Václav. A když se blíží těžké období národa, Bůh na to připraví církev tak, že vzbudí nějakého světce. Ostatně, už ve starozákonním období takto posílal vyvolenému lidu proroky. Před začátkem husitských válek poslal našemu národu sv. Jana Nepomuckého, před začátkem strašlivé třicetileté války zase sv. Jana Sarkandra. A před příchodem fašismu a komunismu poslal dva kněze, Antonína Šuránka a Čenka Tomiška, kteří se shodně stali spirituály, jeden v Olomouci, druhý v Hradci Králové, a u obou dobře postupuje proces beatifikace. Je to náhoda? V oblastech, kde P. Šuránek působil, zanechal zřetelnou a trvalou stopu. Mnoho lidí bylo osloveno při čtení jeho knih. V Olomouci, v jeho rodišti Ostrožské Lhotě i jinde se konají přednášky o jeho životě, byla o něm vytvořena putovní výstava a jeho osobností byla inspirována řada dalších akcí. A je mnoho lidí, kteří se modlí modlitbu, kterou si sám složil a která byla jeho duchovním programem:

*Bud' můj život čest a chvála
Boží, jiným růže, sobě trní, hloží.
Být jak zrnko, skryté v Boží zemi
hrstka kvasu, o níž lidé neví. Šířit
radost, bolest nechat sobě, hledat
radost, sílit, těšit v mllobě. Ne-
hledat práv, plnit povinnosti, chu-
dý ve všem, bohatý jen v ctnosti,
opravdový až do morku kostí. Se-
be zapřít, stavět na milosti, obe-
jmout kříž, dritit změkčilosti. Ji-
ným sloužit, sám si sloužit nedat,
v oběť lásky sebe na kříž zvedat,
pobloudil v náruč Boží volat, zlo-
bu láskou přemáhat a zdolat. Nic
nechtít a všechno dát, Boha v blíž-
ních milovat! S Matkou Boží pev-
ně stát, v dobrém růst a vytrvat!*

(Pokračování přístě)

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Přinejmenším bude zapotřebí odložit černobílé vidění a dívat se na ty, kteří se tak lehce nechtějí vzdát toho, co bylo »dříve«, s poněkud větší úctou a respektem, protože právě oni se mohou zasazovat o uchování pokladů, jejichž ztráta by představovala pro Boží církev nenahraditelnou škodu. Ne všechno staré musí být špatné a všechno nové dobré. Co se vůbec posledním koncilem nezměnilo, je obraz a příklad našeho Spasitele Ježíše Krista. Nemůžeme vůbec světu prospět, jestliže se jakkoliv vzdálíme od tohoto našeho nejvyššího Vzorů. Proto všem diskutím o otevřenosti světu a nových pastoračních aktivitách musí předcházet úsilí, abychom mu nejdříve byli podobní, vza-

li na sebe svůj kříž a následovali ho. Jinak se můžeme ocitnout v situaci církevní obce v Sardechi a bude o nás platit: *Máš jméno, jako bys žil, ale jsi mrtvý. Probud' se, utvrď zbytek, který je už na vymření. Shledal jsem, že tvoje skutky nejsou dokonalé před mým Bohem. Vzpomeň si na nauku, kterou jsi přijal, zachovávej ji a změň se. Neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj... (Zj 3,1-3)*

Pán je věčný a věrný. On je středem dějin. Nemůžeme v něm dělat středem sami sebe. Nejvíce prospívají světu malé, tiché, skryté duše, které se zcela daly Pánu k dispozici, aby z nich učinil součást své oběti za spásu světa. Rozmnožovat zástup těchto duší, to musí být naše hlavní politika.

Odsouzený telegrafista

Protestantský pastor Francois Beaulieu zveřejnil ve francouzském časopis Réform své vzpomínky na Třetí říši. Pracoval v roce 1942 jako telegrafista a zveřejnil slavné vánoční poselství Pia XII. v roce 1942. Jeho vzpomínka se objevuje právě v době, kdy se promítá neobjektivně koncipovaný film »Amen«, který obviňuje papeže z mlčení.

Francois de Beaulieu je přes své francouzské jméno Němec. Pochází z hugenotské rodiny, která se v 17. století vystěhovala z Remeše do Německa. V roce 1942 byl telegrafistou v hlavním stanu wehrmachtu v Zossen u Berlína.

Když vycházel z ubikace, byl u něho při prohlídce nalezen »přísně tajný dokument«, který neměl přechovávat, ale zničit. Jednalo se o německý překlad vánočního radiového poselství Pia XII. z roku 1942. Byl zatčen a postaven před soud.

Beaulieu píše, že se mu podařilo poselství rozmnožit a rozšířit v Berlíně. V poselství se ho-

voří o ničení nevinných lidských životů z rasových důvodů.

Dne 16. dubna 1943 byl postaven před vojenský soud. Díky svědecké výpovědi svého nadřízeného byl ušetřen trestu smrti. Byl odsouzen k trestu vězení, protože »šířil podvrtný a demoralizující dokument«. Přítěžující okolností bylo, že »často vyjadřoval kritické názory ve válečných otázkách a projevoval sympatie k židovským kruhům«.

Beaulieu nyní zveřejnil svůj příběh, aby tak doložil, že Pius XII. nemlčel, a to bylo ve vánočním poselství velmi zřetelné. Poselství však mohlo být v Berlíně dáno do oběhu jen v několika tajných exemplářích.

Pastor píše: »Papež více ani udělat nemohl. Musel by se veřejně upálit před Vatikánem, aby otrásl svědomím celého světa. Mnoho vládních činitelů na Západě vědělo o existenci vyhlazovacích táborů, ale vůbec nic v té věci nepodnikli.«

Kath-net

Radost mezi malomocnými

Mlhavý zimní večer v oratoři ve Valdocco v Turíně. Osm set kluků tu křičí, běhá ve vášnivě hře, která vytváří jakýsi slavnostní zmatek. Jeden z těchto chlapců, Luigi Variara, napsal: »Najednou se ozval z jedné i druhé strany křik: *Don Bosco! Don Bosco!* Instinktivně jsme se všichni vrhli k němu. Obklopili jsme ho jako roj včel. Zdálo se, jako by Don Bosca opustily síly (bylo to 20. prosince 1887, zbývalo mu již jen 40 dnů života). V tom okamžiku jsem nemohl najít takovou pozici, abych ho viděl, jak bych si přál. Přiblížil jsem se k němu co nejvíce a uviděl jsem, že pozvedl svůj pohled a dlouze se na mě zadíval. Tento den byl jedním z nejšťastnějších v mém životě. Byl jsem si jist, že jsem poznal světce, a Don Bosco také odhalil v mé duši něco, co mohl vědět jen Bůh a on.«

Tento chlapec, Luigi Variara, přišel do oratoře proti své vůli. Jeho otec, učitel na základní škole a obdivovatel Dona Bosca, mu vysvětlil, že v jeho oratoři mnoho chlapců mohlo poznat své *povolání* a stát se kněžími.

Luigi reagoval suše: »Tati, já nemám *povolání!*« Tatínek se usmál: »Nicméně běž tam, studuj a buď hodný. Jestliže nemáš povolání, Panna Maria Pomocnice ti ho dá.«

Z Varigi (Asti), svého rodného kraje utopeného v zeleni Monferrata, přesídlil Luigi Variara do nespoutaného houfu ve Valdocco. Z počátku prožíval dny zmatku a opuštěnosti. To, co ho zaujalo, byla hudba. Emilio Rosetti, jeden z jeho kamarádů, vzpomíná: »Měl krásný altový hlas. Učitel Dogliani ho připravil a zařadil do skupiny zpěváků.«

Pět dopisů a jeden lístek

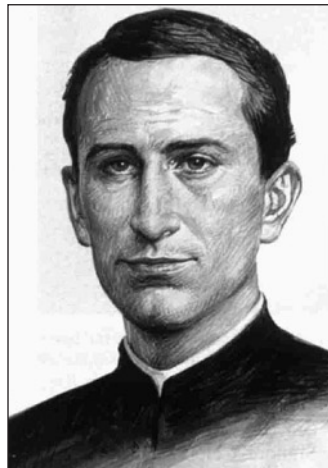
Roku 1891 byl rozhodujícím rokem jeho života. Usebrán v modlitbě a soustředěn v celé řadě rozjímání pochopil,

že stát se salesiánem neznamená vybrat si řemeslo, nýbrž zasvětit svůj život Bohu a osobám, které mu Bůh svěří.

Během tohoto roku přišly dopisy od mnoha misionářů. Přišlo také pět dopisů od Dona Unie, misionáře mezi malomocnými v Agua de Dios v Kolumbii. Vypravoval prostě o hrdinství všedního dne, aby bylo možno dopřát kousek radosti a křesťanské naděje chlapcům a dospělým, které postihla strašná nemoc malomocenství.

Dne 2. října 1892. Sedmáctiletý Luigi Variara klečí před bl. Donem Ruou a skládá slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Žádá, aby byl poslán na misi. Zahajuje studium, které ho má přivést ke kněžství, v Turíně-Valsalice, v salesiánském semináři pro výchovu misijních kněží. Přijel sem v květnu 1894 nemocný a unavený misionář Don Unia. Cítil, že je již blízko svému konci, a přišel do Itálie hledat mladé salesiány, kteří by zaujali jeho místo u malomocných. A co napsal Luigi Variara? »Napsal jsem na lístek svou touhu odejet do Kolumbie a žádal jsem o tuto milost Pannu Marii. Vložil jsem svůj lístek Madoně na srdce mezi ni a Dítě a čekal jsem s největší vírou a důvěrou: moje prosba byla vyslyšena. Na počátku novény k Panně Marii Pomocnici přišel do Valsalice Don Unia, aby si jménem Dona Ruy vybral mezi všemi kleriky svého misionáře. Jaké bylo moje překvapení, když mezi 188 kleriky, kteří měli stejné aspirace, přišel ke mně a řekl: »Ten je můj!« Pak mě zavolal stranou, zeptal se mě, zda bych chtěl jet do Kolumbie do lazaretu Agua de Dios, a já jsem řekl, že ano, s radostí, která mi připadala jako sen. Tuto milost navždy přičítám Panně Marii Pomocnici křesťanů.

Rychlé rozloučení s rodnou zemí a s rodinou a pak čtyřicet dní cesty: přeplul jsem Atlantic-

Blahoslavený Don Luigi Variara

ký oceán, pak v lodi tisíc kilometrů po řece Maddalena, pak čtyři dny na koni až k Agua de Dios. »Jsem na místě!« napsal Don Variara. »Náš příjezd byl neočekávaný, ale jakou slavnost nám vystrojili drazí malomocní! Zdálo se, jako by se uzdravili jen pohledem na Dona Uniu, kterého tak velice milovali.« Bylo to 6. srpna 1894.

Hudba mezi malomocnými

Agua de Dios je odlehle místo, kde žije nyní 620 nemocných malomocenstvím a další zdraví příbuzní těchto nemocných. Klima je tu suché a horké, kolem 35°C. Když Don Luigi přijel, radovali se kromě nemocných tři salesiáni: Don Unia, iniciátor, Don Rafaele Crippa, který se stane přítelem a důvěrníkem Dona Luigiho, a laický koadjutor Giovanni Lusso. Jsou zde také již dva roky dvě sestry Navštívení Panny Marie, které mají službu v nemocnici, kde jsou umístěny nejtěžší případy, věnují se nemocným dětem a daly podnět ke vzniku kvetoucí družiny *Deer Panny Marie*.

Malomocenství je v této době strašlivou nemocí. Ten, kdo je nakažen, je navždy vyloučen a izolován od ostatních. Don Luigi konstatuje, že takřka všichni malomocní jsou eskortováni do této oblasti policií proti své vůli. Jsou sem dopraveni jako trestanci. Ani ty, kteří se uzdraví, ani zdravé děti

malomocných nikdo nepřijme zpět do společnosti. Největším nebezpečím je zoufalství. Dříve, než sem přišel Don Unia, byla trvalá opilstost normální stav a sebevraždy byly velmi časté. Nyní naopak je kraj civilizovaným místem s obchody, řemesly, kostelem a školou, lékařskou stanicí, sociálním střediskem, které si vedou sami nemocní. Don Unia si povolal Dona Luigiho, aby sem přinesl hudbu a zpěv, aby rozmnožil radost v Agua de Dios.

8. září 1894. První skupina malomocných zpívá spolu s Donem Luigiho: *Jsi krásná, jsi čistá, jsi hodná, Maria...*

8. září 1897. Kapela malomocných chlapců pořádá první koncert před místní správou a veškerým obyvatelstvem. Úspěch je obrovský.

Mezi těmito daty se skrývá dlouhá trpělivost a přímo hrdinství Dona Luigiho. Nástroje získal od jedné vojenské kapely, sám překonal veškerý odpor, když přikládal k ústům nástroj, do kterého foukali nemocní chlapci, aby je naučil hrát. Od té doby kapela obohacuje každý sváteční den, přináší radost a naději. Jeden malomocný napsal: »Kapela zpřijemňuje dlouhé hodiny našeho smutného života, oslazuje zkázu, která nás nenasytně užírá.«

Knězem ve 23 letech

Ale mezi těmito daty učinil Don Luigi ještě jiné *zázraky*. Don Unia zemřel takřka neočekávaně 9. prosince 1895. Dva měsíce před tím napsal Donu Luigiho tyto řádky: »Někdo převezme moje žezlo. Odvahu, Luigi, možná, že je připraveno pro tebe! Studuj a modli se. Nezapomenu na tebe ve svých modlitbách.« A Don Crippa píše do Turína Donu Ruovi: »Variara ustavuje družinu sv. Aloise, vyučuje náboženství ve škole, publikuje, zpívá, pracuje, hraje... a má dobré zdraví!« Nejkrásnější slova mu napsala jedna malomocná stařenka: »Ať vás Bůh

vždy zachová čistého, laskavého a dobrého; jste vzor ctnosti, andělské stvoření, neobyčejná bytost, která se obětuje k obdivu a úctě lidstva.«

24. dubna 1898. Don Variara přijímá kněžské svěcení od arcibiskupa v Bogotě. Je mu 23 let. Rychle se vrací z Bogotě do Agua de Dios. Ale když se přiblížil k řece Bogotá 15 km před Agua de Dios, propukl úplný ohňostroj a z břehu řeky se ozývá nesmírný jásot: jeho malomocní přišli, aby si ho odvedli, a celou cestu zaznívají radostná volání »Evviva!« a při příchodu do místa hraje jeho »banda«. Přijetí končí v kostele zpěvy díky Pánu. Slaví svou primiční mši svatou 1. května – jeden malomocný napsal: »Ten den si nikdo v našem městě nevzpomněl, že trpí nějakou bolestí.«

Misie Dona Luigiho začíná znovu: s chlapci v oratoři, ve škole, mezi zpěváky a hudebníky. Ale nyní měl nové dva prostory: oltář a zpovědnici. »Tráví denně čtyři až pět hodin ve zpovědnici,« píše Don Crippa, »velice zhubl, bojím se, že nevydrží.«

Ve zpovědnici se rodí kongregace

Ve zpovědnici, kam přináší Boží slovo a Boží odpuštění, přichází do styku s bídou i nejtajnější velikostí. Mezi mladými Dcerami Panny Marie nachází duše schopné velkého nasazení až k oběti vlastního života Pánu Ježíši. Jsou to malomocné nebo dcery malomocných a jsou to andělé. Don Variara poznal ve Valsalicy Dona Andrea Beltramiho, salesiánského kněze, zachváceného tuberkulózou, který se nabídl Bohu jako oběť za obrácení hříšníků celého světa. Ve zpovědnici začíná Don Variara doporučovat některým mladým stejnou cestu: »Učinit ze své nemoci apoštolát, dát svůj vlastní život k dispozici Bohu.« První mezi Dcerami Panny Marie, která učinila slib a zasvětila se jako oběť Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu,

byla paní Olívia Sanchezová, třicetiletá malomocná. Stala se vzácnou spolupracovnicí Dona Variara. ... Několik dní nato jí následovala v zasvěcení Limbania Rojas, také malomocná... Od roku 1901 do roku 1904 to bylo 23 dcer Panny Marie, které se rozhodly zasvětit svůj život jako oběť.

Bez jakéhokoliv halasu se tak rodil Institut sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Jako malomocné nebo dcery malomocných by nebyly přijaty do žádné kongregace.

»Laskavá Boží ruka«

Oznámily svou iniciativu a svá *Pravidla* arcibiskupovi v Bogotě, který je schválil a vyzval je, aby byly svatými řeholnicemi. Napsaly také Donu Ruovi: »Jsme ubohé mladé ženy postižené strašnou nemocí malomocenství, násilím odtržené a odvečené pryč od svých rodičů, zbavené v jediném okamžiku všech svých životních nadějí a svých nehoroucnějších přání... Pocitily jsme laskavou Boží ruku ve svatých povzbuzeních a zbožných plánech Dona Luigiho Variary tváří v tvář krutým bolestem těla i duše. V přesvědčení, že je to vůle Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, nalezly jsme snadný způsob, jak ji vyplnit,

Sestry Institutu sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

a obětovaly jsme se jako smírné oběti po příkladu Dona Andrea Beltramiho, salesiána. Nyní jsme se rozhodly k dalšímu kroku: chceme složit tři řeholní sliby a vytvořit malou rodinu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: chceme sloužit Bohu a oddat se službě našim bratřím a zvláště dětem v útulku...«

Don Rua odpověděl: »Je to krásná kongregace a je třeba ji zachovat.«

Ukřižovaný kněz

To byla poslední slova útechy, která Don Variara slyšel. Od toho okamžiku se nad ním i nad kongregací strhla bouře. Byl pomlouván, obviňován, osočován. Musel opustit Agua de Dios. Trápili ho a zakázali mu psát jeho dcerám a nakonec ho vykázali z Kolumbie. Začala jeho dlouhá kalvárie, kterou snášel s trpělivostí, v mlčení, odevzdán Bohu za růst jeho duchovních sester. A ony žily a prosperovaly. Jejich představená, matka Lozano, napsala: »Lidsky řečeno, neměly jsme žádnou obranu, ale Pán nad námi držel svou ruku a vysvobodil nás svým milosrdenstvím.«

Bolí to u srdce, procházet posledními roky života Dona Variary. Je to přímo hmatatelné, jak si Zlý umí posloužit i oso-

Socha blahoslaveného Dona Luigiho Variary

bami zasvěcenými Bohu, dokonce jejich nejlepšími úmysly, aby sužoval velkého služebníka Božího. Ale dělá to dobře u srdce, čist poslední slova, která napsal svým duchovním dcerám: »Posvěťme okamžiky svého života, které nám ještě zbývají, protože žeň potrvá věčně. Ó, jak se raduji, když pomyslim na nebe! Tam se sejdem všichni a budeme věčně šťastni. Prozatím žijme duchovně spojeni: poslušni, pokorní, čistí, umrtvení, ale všechno jen z lásky... Nenechám vás sirotky, protože moje modlitby za vás trvají ustavičně a toužím vás všechny vidět jako svaté.«

Zemřel 1. února 1923 ve věku 48 let, daleko ode všech a zdánlivě také jakoby všemi zapomenut. Ale v roce 1964 papež Pavel VI. uznal jeho kongregaci, která rozkvetla stovkami povolání, podle papežského práva. A v dubnu 1993 uznala Církev ctnosti Dona Luigiho Variary za hrdinské. Papež Jan Pavel II. ho 14. dubna 2002 prohlásil za blahoslaveného.

*Z Maria Ausiliatrice
6/2002
přeložil -lš-*

Jsi obraz Boží, světlo světa

Je čas odvrátit se od zeživočišnění člověka

Co všechno se lidem nenamlouvá! Nejste nic jiného než výše vyvinutá zvířata, jste řízení pudy a společenskými trendy. Vyšel jsi z nicoty a v nicotě skončíš, proto užijte! Jenomže nic z toho nesouhlasí. My jsme stvoření k Božímu obrazu.

»Viděl jsem, jak na lidi padá veliký smutek. Ty nejlepší už unavilo jejich dílo: všechno je prázdnota, všechno je jedno, všechno už bylo! A ze všech výšin zní znovu a znovu: Všechno je prázdnota, všechno je to jedno, všechno už bylo.«

Tento pocit, který Nietzsche popsal před 120 lety, je stav nihilismu: je to důsledek »smrti Boha«. Je to pocit ztráty času, ztráty smyslu, ztráty radosti, ztráty naděje. Je to smutek, který je v lidských tvářích. Je to únava duší. Jsou to zamlžené oči.

Člověk už neví, proč žije. Protože tam, kde není Bůh, je život jako jeden nekončící šedivý listopadový den. Člověk už nevidí žádnou cestu, kam by zamířil. Nemá v životě žádný úkol. Zbylo mu jen jíst a pít, vždyť zítra zemřeme (srov. 1 Kor 3,2).

Jestliže Bůh není, pak ani člověk nemohl být stvořen k Božímu obrazu. A skutečně: již 150 let se lidem z kateder světa namlouvá: žádný Bůh není. Nejsi Boží stvoření. »Nejsi nic jiného než nevydařené zvíře.« (Nietzsche). Jsi opičce, která utekla z pralesa. Zbav se morálky, kterou tě zotročilo křesťanství. Žij podle první morálky, té původní, divokou svobodou zvířete.

Toto poselství neprojde kolem nikoho zcela beze stopy. Zachvátilo celé maso. Již Pascal (1623-1662) věděl o tomto nebezpečí: »Je nebezpečné dávat člověku příliš zřetelně najevo, že je totožný se zvířetem, aniž by se mu ukazovala jeho velikost.«

O této velikosti člověka nemluví nikdo vyprávět úchvatněji než bible. Již na prvních stránkách se říká o člověku: Jsi stvořen podle Božího obrazu! Povstal jsi sice z hlíny země, ale dech života do tebe vložil Bůh, dech ze svého dechu.

V žalmu 82 jsou lidé, ke kterým Bůh mluví, nazváni »bohové«. Ježíš to potvrzuje (Jan 10,43). Tak se dívalo na člověka židovství.

Ano, ve světle Božího vtělení vidíme my křesťané člověka v ještě zářivějším světle. Neboť tím, že se Bůh stal člověkem, propůjčuje člověku mezi všemi tvory tu nejvyšší důstojnost. A »důstojnost, to je cíl výchovy člověka,« říká velký znalec lidí G. E. Pestalozzi.

Svým vtělením dal Bůh člověku na srozuměnou: Ty jsi v mém pojetí tak veliký, tak krásný, tak nádherný, že jsem se chtěl stát člověkem! V Ježíši Kristu se obraz Boží v člověku zjevil nám lidem jakožto Člověk.

Tento obraz nás předešel a září nám jako ohnivý sloup Izraelitům, když je Hospodin vyváděl z egyptského otroctví. Od té doby víme přesně, co to znamená, být stvořen k Božímu obrazu. Od té doby máme tento Obraz před sebou, zářící Předobraz, který nás vyvádí z osidel a zajetí zla a časnosti. »Jen následování Krista pozvedá člověka ze všech zmatků k dobrému a ušlechtilému způsobu života,« říká Pestalozzi.

Tak chápalo křesťansko-humanitní vzdělávání odedávna svou úlohu: Máš v sobě nést obraz Boha. Máš se utvářet podle obrazu Bohočlověka. Máš se stát křesťanem – Kristem.

Nebo jak říká Dostojevský: »Na zemi opravdu bloudíme kolem dokola, a kdybychom neměli před sebou drahocenný Kristův obraz, pak bychom zce-

la ztroskotali jako lidstvo před potopou.«

A opravdu: nestalo se lidem právě toto? Od doby, kdy se zatemnilo světlo víry a vytratilo se nám, nebloudíme jako lidé před potopou? Neztratil se nám tento Kristův obraz, tento do svobody vedoucí obraz Bohočlověka?

Každopádně tak to vidí Nietzsche, když píše: »Kam se to pohybujeme? Pryč ode všech sluncí? Nehroutneme se ustavičně? Zpátky, na bok, vpřed, na všechny strany? Je ještě vůbec nějaké nahoře a dole? Nebloudíme jako v nekonečném nic? Nepohlcuje nás prázdny prostor? Neochladilo se? Nepřichází noc za noci? Nemíjí třeba rozsvěcovat v poledne lucerny?«

Ani nejnovější psychologii neuniklo, že jsme zbloudili, bez míry zbloudili: že jednostranným zdůrazňováním zvířecího a pohlavního v člověku byl člověk v širokém stupni odlidštěn. Anebo jak to vyjádřil Pestalozzi: »Kdo v sobě necítí božské, je jen napůl člověkem.«

Zažili jsme v posledním století válek takové uvolnění bestialních sil v lidech, že vzpomínka na to nemůže vymizet z lidské paměti.

Prožíváme dnes takové ochromení vyšších duchovních sil v člověku, zpusťování a zezvířetění ve styku pohlaví, takové vyhasnutí lásky a úcty v mezilidských setkáních a vztazích, že to vyvolává hrůzu z budoucnosti.

Sexuální revoluce minulých desetiletí způsobila dosud nevídanou společenskou nouzi. V žádné jiné oblasti neprožívá člověk hlubší úpadek. »Nábožensky chladný člověk je jako divoké, nespoutané, nečisté zvíře,« konstatoval sv. František Saleský (1567-1622). Nikde jinde se dnes neprojevila degradace člověka a démonické zotročení více než zde.

Nikde jinde se neprojevuje větší utlačování a ponižování ženy. Nikde jinde se nepodněcuje pohlaví tak agresivně. Ni-

kde jinde se člověk nevystavuje tak jako zde temným proudům, které podemílají jeho duši. *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha*, říká Pán v horském kázání.

Budou patřit na Boha již zde v tomto životě. Budou vidět Boha ve svém vlastním vnitřním božském obrazu. V čistém zrcadle svého srdce uzří jeho zářící tvář. Je zajisté pravda, co říká sv. František Saleský: »Nic není krásného mimo čistotu; ale čistotou člověka je nevinnost.«

Ano, blahoslavení lidé, kteří ještě vědí, že se vydávají silám zneuctění a sebezničení, když se vystavují bez odporu smyslovým podnětům a pudům a nevykazují do patřičných mezí »právo na smyslovost«.

Blahoslavení mladí lidé, kteří v sobě ještě pocíťují toto uvědomění a jsou ochotni vysoko pozvednout ve svém životě s pomocí Boží lásky ctnost čistoty a nevinnosti, i když zůstávají zcela osamoceni. A přece nejsou sami! Na celé světě roste počet mladých lidí a křesťanů, kteří na základě duchovního instinktu vědí: »Pravá láska počká!«

Tak to dělali již první křesťané. Oni *uprostřed pokolení špatného a zvráceného zářili jako hvězdy ve vesmíru* (Fil 2,15). Oni uskutečňovali ve svém životě Pánovo slovo: *Kdo mě miluje, zachová má přikázání* (Jan 14,15). Jako takové je pohané obdivovali a vysoce si jich vážili. V takové čistotě a nevinnosti vstupovali do manželství a dávali si pouto své lásky požehnat Boží láskou. Tak dávali zkaženému světu strhující a zářící příklad lidí Velikonoc. A takto i dnes září mnoho křesťanů ve světě jako majáky v noci.

Svět bez čistých lidí neobstojí. Bez čistoty se zatmí světlo víry v lidských srdcích. Bez čistoty zhasne božské v lidech i v církvi. Bez čistoty ztrácí člověk svou vnitřní důstojnost. Ztrácí sebeúctu a úctu k druhým.

Bez čistoty mu Boží obraz zmizí. Jeho život zůstane bez lesku a bez ukazatele k věčnosti, bez božské kvality a bez záře. Člověk zživočišní, stane se agresivním nejen vůči sobě, ale vůči všemu, co stojí výše než on. Pyká tím, že ztrácí velkou část svého nejlepšího vlivu na druhé lidi, především na děti a mládež. Bez čistoty ztrácí člověk takřka všechno. »Mimo čistotu není nic krásné.« (František Saleský)

Když se ptali Michelangela, který opracovával velký kámen, co tím chce představit, řekl: »Já nechci nic představit, já chci jen uvolnit to, co už je v kameni obsaženo.« Tak vznikala jeho veliká díla.

A tak má vypadat křesťanská výchova a vzdělávání. Každý člověk je povolán, aby byl celý život sochařem: uvolňoval božský obraz ve své lásce a ve svém životě, jak jen může, k té nejlepší podobě. Nebo jak to vyjádřil Pestalozzi: »Jediná ušlechtilost člověka spočívá v tom, že slyší Boží hlas ve svém nitru a následuje ho.«

Kdo se vzdá tohoto životního úkolu, kráčí v druhé polovině svého života vstříc vnitřní prázdnotě a zpustlosti. Nenažde ve svém životě pravý smysl. Přijde na něho »velký smutek«. Bude životem unaven. »Všechno je prázdné, všechno je jedno, všechno je pryč.«

Ale kdo se ujme tohoto životního úkolu, pocítí v sobě hlubokou skrytou radost. Bude vystupovat krok za krokem výše. Nebude se muset ohlížet na svůj život s rozčarováním. Spíše bude moci říct s pokornou radostí: Můj život se obdivuhodně vyplatil. Byl krásný! Bůh buď pochválen! Mohl jsem již nyní v tomto životě zakusit a představit něco z věčnosti.

To měla na mysli matka Tereza, když jednou řekla mladým lidem: »Udělejte ze svého života něco krásného!«

Ano, udělej ze svého života něco krásného! A myslí na to:

Toto dílo nekončí, dokud žiješ. Nikdy není u cíle. Vždy budeš zaostávat za dokonalou krásou Božího obrazu v sobě. Musíš se stát ještě trpělivějším, laskavějším, čistším, ještě ušlechtlejším ve svých myšlenkách, ještě ohleduplnějším, ještě milosrdnějším, ještě vděčnějším. Práce na tobě samém nikdy nekončí.

Chtěl bych vám dát s sebou povzbuzující slova Dostojevského. Byl jedním z nás a prošel jako my moderními zmatky. V Ježíši Kristu našel svou cestu a svého Vykupitele. I my v něm najdeme východisko z temnot naší doby. Píše:

»Nedejte se ve svém konání zmást lidskými hříchy. Nebojte se, že vás vaše dílo zmůže a že ho nedokončíte. Neříkejte: ‚Hřích je mocný, mocná je nestoudnost, mocný je zkažený svět kolem nás, a my jsme sami a slabí, zlý svět nás udolá a nedovolí nám dokončit dobré dílo.‘

Pryč s touto skleslostí! Je zde jen jedna záchrana: Učin se sám odpovědný za všechny lidské hříchy. A tak tomu ve skutečnosti opravdu je, milý příteli, protože jakmile se opravdu učiníš odpovědný za všechno a za všechny, ihned uvidíš, že tomu tak skutečně je a že neseš vinu za všechny a za všechno.^(*) Když však svalíš svou lenost a slabost na lidi, pak skončíš tak, že tě zachvátí satanská pýcha a budeš reptat proti Bohu... Pamatuj si, věčný Soudce se tě bude ptát na to, co jsi mohl vykonat, ne na to, co jsi vykonat nemohl.«

*Z Vision 2000 - 3/2002
přeložil -ls-*

^(*) Dostojevský tu nepopírá pravdu, že Ježíš Kristus vzal na sebe hříchy všech lidí. Jde mu spíše o to, aby zdůraznil, že tím, co dobrého zanedbáš a zlého vykonáš, máš podíl na aktuálním hříchu světa, a jsi proto povolán, abys osobním obrácením přispěl k Božimu království na světě.

VATIKÁN OSTŘE ODSUZUJE PALESTINSKÝ TERORISMUS

Oficiální vatikánský list L'Osservatore Romano reagoval na sebevražedný atentát z 5. června, který zničil plně obsazený autobus, ostrým odsouzením palestinského terorismu.

»Právě nyní, kdy se mezinárodní diplomacie pokouší podniknout obtížný pokus, aby se obnovila mírová jednání, útočí islámské extremistické skupiny a je jim zcela lhostejné, kdo ho zasáhnou.«

»Jako už celá léta s tragickou pravidelností používají ozbrojení fundamentalisté násilí, aby zmařili jednání. Protože právě v tomto dialogu vidí nepřátelé míru svého nejhoršího nepřítele. On je totiž jediný, kdo může definitivně ukázat cestu,« píše se v článku.

Vůdce fundamentalistické extrémní skupiny Islámský džihád Ramadan Šalah potvrdil, že aktérem toho útoku je militantní sekce hnutí zvaná Jeruzalémské brigády. Pro satelitní vysílání »Al Jazeera« prohlásil:

»Tento hrdinný čin byl proveden ve výroční den obsazení západního Jordánu a pásma Gazy, kterým začal vstup izraelských jednotek na palestinské území před 35 lety.

Džihád bude pamatovat na jména mučedníků této operace.«

BERLÍN JE HLAVNÍM MĚSTEM SATANISTŮ

Asi 500 občanů německého hlavního města patří k »tvrdému jádru« satanské scény. Časopisu »Idea« to sdělil farář Tomáš Gandow, odpovědný za oblast sekt a světonázorových otázek při evangelické církvi. Celkem je v Německu asi 10 000 lidí, především z mladší generace, kteří mají velice blízko k satanskému kultu. Podle jeho názoru se satanský myšlenkový svět šíří především videonahrávkami satanské hudby. Také některé filmy, jako

např. »Dítě Rosemarie« polsko-francouzského režiséra Romana Polanského, přispívají k tomu, že stále více mladých lidí praktikuje satanský kult.

Jako »obzvláště úděsné« označuje Gandow stále zřetelněji se projevující spojení mezi pravicově extrémní scénou skinů a přívrženci ďábla. Při satanský motivovaném poškozování hřbitovů se pravidelně vyskytují na místě činu také kresby hákových křížů a nacistických hesel. V posledních měsících poškodili satanisté v Berlíně několik hřbitovů a kostelů. Počátkem měsíce června postříkali tři mladí lidé v kostele císaře Viléma křítelnicí krví z nařiznutého předloktí. Zatím byla zadržena jedna z pachatelek ve věku 15 let.

Také v Meklenburgu – Pomorí se šíří satanské praktiky. V Neubrandenburgu se počátkem června pokusila dvojice satanistů zabít 40letého muže, aby se napili jeho krve. Při evangelizaci mládeže v jedné čtvrti Rostocku konstatovali spolupracovníci evangelizační misie, že takřka všichni žáci vyšších tříd jsou seznámeni s okultními praktikami. Evangelizátoři navštívili 12 tříd 7. – 10. ročníku. Bez výjimky všichni měli své zkušenosti s kyvadélky, spiritistickými seancemi, kladením karet, skleněnými koulemi apod. Během třídní evangelizace se rozhodlo dvanáct dětí a osm dospělých, že začnou žít podle víry v Ježíše Krista.

PO BULHARSKU RUSKO?

Podle názoru bulharského arcibiskupa Menniniho může výsledek papežské návštěvy v Bulharsku přiblížit den, kdy papež navštíví Rusko. Patriarcha Maxim bude jistě mít příležitost v rozhovoru s patriarchou Alexijem II. vysvětlit, že papež nepřišel do Bulharska, aby rozštěpil nebo pokořil pravoslavnou církev, nýbrž aby posílil svazky bratrství.

Kath-net

Život Kristův (82)

LXXXII. Nanebevstoupení: Hlásané tajemství

1) Nejstarší vyznání víry po článku víry, který ohlašuje Kristovo vzkříšení, vypovídají o pravdě Jeho nanebevstoupení. Vzhledem k tomu evangelijní texty říkají, že vzkříšený Kristus se po čtyřicet dnů vícekrát na rozličných místech a za různých okolností zjevoval učedníkům, poté se definitivně stáhl ze zákonitostí času a prostoru, aby vystoupil na nebesa, aby tak dokončil svůj návrat k Otci, který započal již vzkříšením z mrtvých. V této katechezi se budeme zabývat tím, jak Kristus předpověděl svůj výstup nebo návrat k Otci při své rozpravě s Magdalenou a s učedníky v předvelikonoční a povolikonoční době.

2) Při setkání s Magdalenou, k němuž došlo po vzkříšení, jí Ježíš Kristus sděluje: *Nezadržuj mě! Neboť jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratrům a oznam jim: Vystupují k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu* (Jan 20,17). Tutéž zvěst sdělil Ježíš vícekrát svým učedníkům v předvelikonoční době. Učinil to zejména v průběhu Poslední večeře: *Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Dábel už vnukl Jidáši Iškarjotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu* (Jan 13,1-3). Ježíš měl bezesporu na mysli blížící se smrt, a přece obracel oči k mnohem širším horizontům a prohlašoval vše s ohledem na svůj nastávající odchod prostřednictvím nanebevstoupení. *Nyní jdu k tomu, který mě poslal* (Jan 16,5). ... *Odcházím k Otci a už mě neuvídíte* (Jan 16,10). Učedníci tehdy nepochopili to, co

měl Ježíš na mysli, a to i z toho důvodu, že Mistr hovořil tajuplně. *Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím a zase k vám přijdu. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já* (Jan 14,28). Po vzkříšení se tato slova stala pro učedníky srozumitelnějšími a průhlednějšími. Mohli si uvědomit, že se jednalo o předpověď nanebevstoupení.

3) Pokud chceme stručně shrnout a analyzovat obsah uvedených výroků, můžeme si v první řadě povšimnout toho, že nanebevstoupení představuje poslední úsek pozemského putování Krista, Božího Syna, který je soupodstatný s Otcem a učinil se člověkem kvůli naší spáse. Kristus vyšel od Otce (srov. Jan 16,28) a prostřednictvím vtělení přišel na svět, nyní po uzavření svého poslání opouští tento svět a vrací se k Otci (srov. Jan 16,28). Celý pohyb směrem ke světu je jakoby sestupem a návrat k Otci zase výstupem. Pouze ten, kdo jako Kristus vyšel od Otce a sestoupil, může se zase vrátit k Otci a vystoupit k Němu jako Kristus. Sám Ježíš to podtrhává ve svém rozhovoru s Nikodémem: *Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka* (Jan 3,13). Pouze On má božskou „energii“ a také oprávnění k tomu, aby vystoupil na nebesa. To neplatí o nikom jiném. Lidství ponechané samo sobě a svým pouze přirozeným schopnostem nemůže vejít do Otcova domu (srov. Jan 14,2) a mít podíl na Boží blaženosti. Jedině Kristus může před člověkem otevřít tuto přístupovou cestu, protože je Syn, který sestoupil z nebe a vyšel opravdu od Otce. Prvním výtěžkem naší analýzy je to, že nanebevstoupení představuje integrální a finální součást tajemství vtělení.

4) Kristovo nanebevstoupení je tedy velmi úzce spjato s ekonomikou spásy, která se vyjadřuje v tajemství vtělení a především v Kristově vykupitelské smrti na kříži. Právě v rozhovoru s Nikodémem sám Ježíš naráží na symbol hada vyvýšeného na kůl, jak to můžeme číst v knize Numeri (srov. Nm 21,4-9), a výslovně tvrdí: *Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný* (Jan 3,14-15). Ke konci svého pozemského putování těsně před Velikonocemi Ježíš jasně opakuje, že právě On má otevřít lidstvu přístup do Otcova domu, a to za cenu kříže: *A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě* (Jan 13,32). Vyvýšení na kříž je obzvláštní znamení, které je znamením onoho dalšího a definitivního vyvýšení, k němuž dojde při nanebevstoupení. Janovo evangelium vidí právě toto vykupitelské vyvýšení a povýšení již v hodině kříže na Golgotě. Kříž je tedy počátkem Kristova povýšení.

5) V listu Židům se střetáváme se stejnou pravdou na místě, kde se hovoří o tom, že Ježíš Kristus je jediným veleknězem nové a věčné smlouvy, protože *...nevešel do svatyně zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha* (9,24). A Ježíš vešel jednou *pro vždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění* (Žid 9,12). Vstoupil do této svatyně jakožto Syn, který je odleskem božské podstaty, On také všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti (srov. Žid 1,3). Jsou to podobné myšlenky, s nimiž se setkáváme v Ježíšově rozhovoru s Nikodémem. Oba zmíněné výroky se shodují ve svém podstatném obsahu, tedy v tvrzení ohledně vykupitelské hodnoty nanebevstoupe-

ní jakožto kulminace ekonomie spásy. Základní pravidlo stanovuje sám Ježíš, totiž že nikdo nevystoupil na nebesa kromě Syna člověka, který z nebe sestoupil (srov. Jan 3,13).

6) I další slova, pronesená Ježíšem ve večeradle, se vztahují k Jeho smrti a mají jako perspektivu nanebevstoupení: *Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám i teď vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete* (Jan 13,33). Dále pak Ježíš řekne: *V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo?* (Jan 14,2). Jedná se o řeč určenou primárně pro apoštoly, ovšem její zaměření značně přesahuje tento první kruh jejich posluchačů. Ježíš jde k Otci, vrací se do domu svého Otce, a to proto, aby tam uvedl lidi, kteří by se tam bez Něho nemohli nikdy dostat. Pouze On může otevřít přístupovou cestu do tohoto domu, protože jedině On sestoupil z nebe (srov. Jan 3,13), když vyšel od Otce (srov. Jan 16,28). Právě On se nyní vrací k Otci, a to s vlastní krví, aby pro nás získal věčné vykoupění (srov. Žid 9,12). Ježíš sám totiž výslovně tvrdí: *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6).

7) Proto také Ježíš téhož večera ještě řekl: *Je to pro vás dobré, abych já odešel* (Jan 16,7). Ano, je to nejenom dobré, ale také nezbytné z hlediska věčné ekonomie spásy. Ježíš to pak apoštolům velmi názorně vysvětluje: *Ale já vám říkám pravdu: je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže já totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám* (Jan 16,7). Ježíš tedy musí ukončit své pozemské poslání a svou viditelnou přítomnost v tomto světě, aby mohl setrvat v tomto světě neviditelně v síle Ducha pravdy, Utěšitele – Parakléta. A proto také opakovaně příslibuje: *Odcházím ... zase přijdu* (Jan 14,1-3.28). Stojíme tak před dvojím tajemstvím: Jedno

se týká věčného Božího úradku, který stanovuje způsoby, doby a rytmy dějin spásy, které jsou podivuhodným projektem Božím, který je neprobadatelný, druhé se týká Kristovy přítomnosti ve světě lidí prostřednictvím Ducha Svatého, Posvětitel a Oživovatele. To, jak působí Kristovo lidství ve světě lidí a v lidských duších prostřednictvím Ducha Svatého, což je pravda, již zcela jasně učil Ježíš, to tedy zůstane tajemstvím zahaleným v nesmírném jasu trinitárního a christologického mysteria, a proto si vyžaduje moudrého a pokorného přijetí silou naší víry.

8) Neviditelná přítomnost Kristova v církvi se skutečňuje také svátostným způsobem. Uprostřed tajemství církve se nachází Eucharistie. Když Ježíš poprvé předznamenal její ustanovení, mnozí se nad tím pohoršili (srov. Jan 6,61), poněvadž Ježíš hovořil o svém těle jako o pokrmu a o své krvi jako o nápoji. Tehdy Ježíš odpověděl: *Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život* (Jan 6,62-63). Ježíš na tomto místě hovoří o svém nanebevstoupení. Až Jeho pozemské tělo bude vydáno smrti kříže, pak se projeví Duch, který je Dárce života. Kristus vystupuje k Otci, aby mohl přijít Duch. To se stane o Velikonocích, když Duch Svatý oslaví Kristovo tělo při vzkříšení. O dnu Letnic Duch Svatý sestoupí na apoštoly a na církve, abychom – když obnovujeme při slavení Eucharistie památku Jeho smrti – mohli mít účast na novém životě Kristova oslaveného těla a abychom se tak mohli připravovat na vstup do věčných sidel, kam nás předešel náš Vykupitel, aby nám připravil místo v domě svého Otce.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Sestra Emmanuela píše...

15. května 2002

*Drahé „děti Medžugorje“,
chvála Ježíši a Marii!*

Libanon je jedna ze zemí, kterých se Medžugorje „dotklo“ nejvíce, a četné jsou milosti udělené tamějším poutníkům, kteří jsou také velmi dobře duchovně doprovázeni. Těm, kdo by pochybovali o zvláštním působení P. Marie v Medžugorje, radíme, aby přišli poslouchat svědectví Libanonců večer před jejich odjezdem!

Jeden příklad mi včera vyprávěla Leila, 52 let, matka tří dětí.

... Když se rozhodla putovat do Medžugorje, její srdce bylo zpuštěné úzkostí a smutkem. Přišla jen proto, že její sestra naléhala. Ale kvůli břemenu, které ji drtilo, přišla jako automat, bez vnitřní účasti. Před 4 měsíci zemřel její manžel na rakovinu jater a v důsledku toho úmrtí se už nemodlila, jako by nežila, vyhýbala se lidem a uzavírala se ve vzpouře a smutku – zdánlivě bez východiska. Čtvrtý den pouti telefonovala své sestře, zoufalá: „Já nevím, proč jsem sem přišla, cítím se strašně zle, ještě hůř než v Libanonu, je to hrozné, nenacházím pokoj, nic se neděje, byla bych udělala lépe, kdybych zůstala doma!“ Její sestra ji povzbudila a ujistila, že spolu s druhými se za ni bez ustání modlí, aby našla pokoj, že obětuje mše svaté a křížové cesty na její úmysl.

Minulý pátek (10. 5.) byla Leila u Modrého kříže na úpatí Podbrda, mimo dav shromážděný v kostele k modlitbě růžence. Přišla tam také jedna přítelkyně z jejich skupiny a navrhla, aby se modlily růženec. Leila si sedla na jeden kámen a přítelkyně na jiný. Modlily se tiše, aby respektovaly modlitbu dalších osob, které přicházely. Leila při tom ve svém srdci vykřičela P. Marii všechno své utrpení a řekla jí: „Proč jsi mě sem nechala přijít? Je to snad proto, abych trpěla ještě víc než doma? Vidíš,

že nemám pokoj, prosím Tě, pomoz mi! A jestli vidíš něco, co v mém srdci blokuje mír, tak Tě naléhavě prosím, vezmi to pryč, já už nemohu dál, požehnej mi, dej mi znamení! Když mě osvobodíš, slibuji Ti, že každý den svého života se pomodlím růženec za duši mého manžela.“

Nebe bylo silně zatažené, předtím pršelo. Přibližně kolem 18.30 hod. Leila zvedla oči, a – překvapení – viděla, jak se slunce hýbá, jak se uvolňuje a září intenzivněji než jindy, a přesto na ně mohla hledět, aniž by byla oslněna. Vypadalo, jako by se nafukovalo a pulzovalo, jako by k ní přicházelo v pohybu podobném tlukoucím srdci. Přetvořilo se v nesmírnou hostii, pak se objevila P. Maria, paže vztažené dolů, jako by někoho přijímala. Byla v bílém, zářící světlem, a při ní stál světlý kříž. Pak se těsně u ní vynořil Ježíš, nesl trnovou korunu a Leila viděla jen jeho obličej zbrocený krví. Hleděl na ni a ona začala plakat, nevěřila svým očím. Zůstala tak, s očima upřenými na něho, dvacet minut, aniž by se mohla pohnout. Její přítelkyně ji slyšela, několikrát, jak nahlas říká v jejich řeči: „Neodcházejte, zůstaňte ještě!“ Ostatní přítomné osoby, mezi nimi několik Francouzů, viděly totéž, ale bez Kristova obličje.

Po této události Leila nemohla než opakovat: „Můj Bože, díky za milost, kterou jsi mi daroval!“

Nechci podávat podrobný popis toho, co Leila viděla, a ještě méně vyjadřovat se ohledně této soukromé vize. Ale poznáme-li strom po jeho ovoci, vidíme všichni, že Leila se stala jinou osobou; není snad tohle podstatné? Pokoj se jí hluboce zmocnil, modlitba zas začala proudit v jejím srdci a hlavně, prolomila se její hrozná blokáda vůči jejímu muži. Poprvé Leila mohla dát odpuštění, které nikdy předtím nebyla schopna dát, odpustit léta

manželského utrpení, které jako by to úmrtí uzavřelo v jejím srdci, aniž by mohlo ven. Málo záleží na tom, co viděla svými očima, ale jedna věc je jistá: ona se stala zcela pokojnou a nevyslovně šťastnou! Konečně se v ní rozlil vnitřní pokoj. Tentýž večer volala své sestře, plačíc radostí, aby jí řekla: „Viděla jsem sv. Pannu, viděla jsem Ježíše!“

Jako Leila mnoho lidí po smrti někoho blízkého zůstává vězet ve vzpouře a hořkosti, když za jeho života nemohlo být darováno vzájemné odpuštění. Mnozí myslí, že k nastolení míru je příliš pozdě, myslí, že definitivně propásli příležitost usmířit se se zesnulým, který s nimi už nemůže mluvit. Výsledkem jsou těžké duševní poruchy, které Zlý snadno využívá – např. tak, že někdy tlačí pozůstalého až k zoufalství.

Boží milosti však nejsou omezeny časem a okolnostmi! S Ním není nikdy příliš pozdě, zejména ve věci milosrdenství. Je velmi důležité uzavřít mír se zesnulými jako s živými! Bůh doprává tuto milost osvobození, je nutné po ní toužit a prosit Ho o ni. – Z druhé strany závoje zesnulý vidí věci jinak než předtím. Je omyl zablokovat obraz zesnulého do stavu, v jakém byl, když nás opouštěl, jako by jeho smrt byla jeho konečným bodem. Nuže, pro něho je tomu zcela jinak: jeho odchod z tohoto světa ho hluboce přetvořil, hlouběji, než to nejpозорuhodnější obrácení by to bylo způsobilo na zemi. I když ještě trpí v očistci, miluje nyní všechny lidi čistou láskou, bez příměsků, úplně vdechnutou Bohem; nemůže už hřešit; pro své blízké si přeje to, co si pro ně přeje Bůh; celou svou bytostí lne k Boží vůli a miluje ji. Takže špatné vzpomínky, které by mohly přetrvávat v srdci těch, kdo zůstávají, jsou takřka jak „zastaralé“, což zdůrazňuje nutnost co nejdříve se od nich osvobodit.

Drahá Gospo, Pomocnice křesťanů a Útočiště hříšníků, pros za nás!

Sestra Emmanuela

Skutečná tvář otce Pia (28)

Podobné případy jsou časté, takže mniši z okolí P. Pia jsou zvyklí na takové jeho »nepřítomnosti«. Jen ať se nikdo neodvažuje dávat mu v té věci nediskrétní otázky. Dokáže tak »setřít« zvědavce, že jim jednou provždy zajde chuť na nediskrétnosti. Některé tyto příhody se staly v přítomnosti příliš mnoha svědků, a to svědků tak věrohodných a zasluhujících v každém ohledu úctu, že jejich svědectví nemohou vyvolávat nejmenší pochybnosti. Tak např. Don Orione, jehož proces blahorečení probíhá, viděl na své vlastní oči Padre Pia v bazilice sv. Petra v Římě v den blahorečení Terezie z Lisieux. Když se ho na to zeptal jeden římský prelát, potvrdil to. A v té době přebýval P. Pio v nejpřísnějším odosobnění zavřený v San Giovanni Rotondo... Případ se vyjasnil díky informacím sebraným z různých zdrojů. Někdo, kdo velmi dobře zná apoštola ze San Giovanni Rotondo, mě ujistil, že »svatá Terezie od Dítěte Ježíše je ze všech světců srdci otce Pia nejbližší«. Apoštol divotvůrce a pokorná karmelitka, která během svého života nevykonala ani jeden zázrak, kráčejí toutéž »malou cestou« úplného zřeknutí se sebe sama a jsou si v mnoha bodech podobní. Když několik let před blahorečením svatě Terezie přinesla slečna M. B. otci Piovi fotografii mladé karmelitky a prosila, aby ji požehnal, Padre Pio řekl:

»Nemohu požehnat snímek této řeholnice. Ona dnes ještě není blahorečená, ale přijde doba, kdy vystoupí na oltáře, protože je to světice. Velká světice.«

Bůh zahrnuje ty, které si zamiloval, největšími ohledy. Protože duchovní společenství italského kapucína a francouzské karmelitky bylo tak dojemné a plné důvěry, jaký div, že se setkali ve vatikánské bazili-

ce? Svatá Terezie tam jistě byla s náručí růží.

* * *

Jsou také případy, kdy Padre Pio prochází zavřenými dveřmi k úžasu těch, kteří na něho čekají. Tímto dovedným způsobem zahazuje své stopy před slídivými zvědavci. Připojme dvě příhody podle očitých svědků.

Skupina poutníků čeká u dveří, kterými musí P. Pio projít, když jde do kostela. Opravdová léčka. Uplyne hodina, dvě tři. ...Čas se protahuje, ale to nevádí. Přece »musí projít« těmito dveřmi. Přichází jeden kapucín: »Na co tady tak čekáte, moji milí?«

»No přece na otce Pia!«

»Ale on už dávno zpovídá v kostele!«

Poutníci jsou rozčarováni a ptají se: »A kudy tak prošel?«

»Jistě těmito dveřmi.«

»Ale my jsme ho neviděli!«

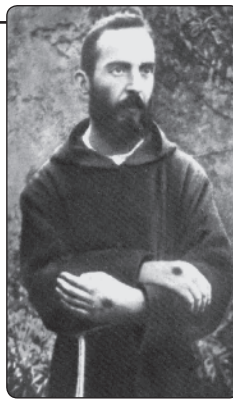
Na to řeholník se smíchem: »Jestliže jste ho neviděli, znamená to, že nechtěl, aby ho někdo viděl. P. Pio je tu na to, aby zpovídal, a ne aby klábosil.«

Poutníci pochopili.

Jindy překvapil obyvatele San Giovanni Rotondo pohled na velmi luxusní automobil, ze kterého vysedly před kostelem dvě nalíčené dámy v krátkých sukních ve společnosti elegána s pohrdavým úsměskem. Byla to skupina herců, která si udělala zajižďku zvláště proto, aby uviděli »svatého« a měli si z koho tropit smích. Mládeneček zvyklý veřejně vystupovat zarecitoval: »Kdepak je Padre Pio? Přijel jsem, aby mě obrátil!«

Dámy se dusily smíchem a bratr vrátný začínal ztrácet trpělivost. Ale když šlo o obrácení... Aby starost shodil na bedra P. Pia, poslal celou společnost do sakristie: »Běžte do sakristie, vážení, on tam právě zpovídá!«

Posměšně prošli kostelem a vůbec se nenamáhali, aby poklekli před hlavním oltářem.

»Kde je ten Padre Pio?« doptává se mladík.

»Teď právě vyšel. Museli jste se s ním potkat v kostele.«

»Nic takového.«

»To není možné!«

Poutníci shromáždění v sakristii sledují hlučnou společnost nikoliv bez úžasu, ale zvyklí na to, že P. Pio zatahuje do své sítě nejednou »i pesci grossi« – velké ryby, nabízejí ochotně pomoc.

Začnou hledat P. Pia v kostele, v klášteře, v zahradě. Ani stopy! Popuzení hosté začínají být netrpěliví. Nakonec se jejich tváře protahují, smích jim zmrazil na rtech.

»Ci dispiace – je nám líto,« říkají kapucíni, »nemůžeme ho najít.«

»Tak tedy odešel?«

»Určitě ne!«

»A kde tedy je?«

Otec Gerard pokrčil rameny: »Kdo ví?«

Pohněvaní a rozmrzelí nasedají vetřelci do auta, které vyrazilo v oblacích prachu, za pokřiku a nadávek. Ti, kteří se na prahu kostela dívají za odjíždějícími, se otočí a vidí otce Pia.

»Kde jste byl? Všude jsme vás hledali.«

»Několikrát jsem prošel kolem vás,« odpovídá Padre Pio s úsměvem, »ale neviděli jste mě.«

Pak se spokojeně vrací do zpovědnice.

Neznáme další průběh této příhody, ale ti, kteří znají otce Pia, by se velice divili, kdyby neskončila »velkým návratem«.

Padre Pio se totiž nevyhýbá ostrým prostředkům, pokud jde o probuzení duší, a nevzdává se jen tak lehce získání určitých »velkých ryb«.

* * *

Jak žárlivě bdí nad duchovním pokrokem svých synů a dcer! V houšti »legenda aurea« (zlaté legendy), která bují na jeho duchovním poli, je možno snadno zpozorovat bohatou úrodu faktů, svědčících o jeho svrchovaně citlivé a současně tvrdě vymáhající otcovské lásce. To nás zajímá především.

Když se ujme vedení duše, nic na světě ho nepřiměje, aby od ní odstoupil. Bdí nad ní, sleduje ji s věrností tak »neústupnou«, že musí jít vpřed, »ať chce nebo nechce«, jak mě s úsměvem ujistili.

»Nikoho nezvu a nikoho nezaháním,« říká těm, které odrážejí velké zástupy, jaké ho obléhají. Stigmata a zázraky jsou reklamou, to se nedá popřít, ale stačí zeptat se jeho »bela brigata« (tak nazývala sv. Kateřina svou duchovní rodinu), abychom zjistili, že magnetem přitahujícím duše je jeho nevyčerpatelná láska. Jak se vzepřít někomu, kdo je ochoten za vás položit svůj život? A jakým citem to obdarovává otec Pio ty, kteří mu důvěřují!

Je jisté, že je nerozmažluje. Jeho nejmilovanější děti s ním musí držet krok, musejí sdílet jeho starosti a apoštolské utrpení. Jaký dárek by mohl být cennější než královský dar být podobný Bohu? Jen jeden kříž nás připodobňuje ke Kristu Pánu a tento kříž čeká dříve nebo později ty, kteří jsou svým duchem apoštolovi nejbližší.

Kříž – a s ním i neoddělitelná radost, která plane ohněm slávy v triumfu třetího dne. *Kříž je otázkou, na kterou odpovídají Velikonoce.* To Padre Pio neustále učí a jeho neotřesitelný optimismus obdarovává jeho syny a dcery duchem odvahy a dobyvačností ochotnou k velkým obětem, ale obětem přinášeným s úsměvem. Jestliže se strom pozná podle ovoce, je možné směle tvrdit, že v duchovních synech a dcerách P. Pia se zrcadlí duše jejich otce.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobnosti o rozsévání. Když někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo uduší, takže zůstane bez užítku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek, a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný."

Tradiční Skalecká pouť bude 20. - 21. července, před svátkem sv. Magdalény. Mši sv. v barokním areálu Skalka v sobotu 20. července bude od 14 hodin sloužit gen. vikář pražské arcidiecéze ThDr. Michael Slavík. Zveme na kulturní program - výstava, koncert, pro děti kino a divadlo. Pouť uzavře koncert duchovní hudby v kostele sv. Václava v neděli 21. července.

ZASVĚCENÝ ŽIVOT - Bohu? Službě lidem? Proč? Jak vypadá? Mladým křesťanům od 17 let, které by zajímalo seznámit se blíže s tím, kdy a proč vznikly křesťanské řeholní komunity, co v nich věřící muži a ženy už po staletí stále hledají a nacházejí, něco málo z toho prožít na vlastní kůži a odnést si z toho podněty pro svůj duchovní život doma, nabízneme v týdenním pobytu v klášteře v Kostelním Vydří.

Začátek v neděli 25. 8. v 18.00 večeri a společnou mši svatou. Ukončení v pátek 30. 8. obědem.

Program budou tvořit dny prožit ve společenství bratří a sester: společná modlitba, přednášky, den ticha, manuální práce (přineste si pracovní oblečení), sdílení...

Za společenství bratří karmelitánů a sester boromejek vás zvou P. Benedikt OCarm. a SM. Thérèse SCB.

Přihlásit se můžete na adrese: Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, telefon 0332/420 119; e-mail: kostelni.vydri@karmel.cz.

Srdečně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002. Program od 14 hodin.

MIMORÁDNÁ SLEVA na poslední volná místa u poutních zájezdů! **Rím, Assisi 1. 9. - 7. 9. 2002 sleva 1000 Kč, Medjugorje 15. 9. - 21. 9. 2002 sleva 500 Kč, Kláštery Dolního Rakouska 24. 8. 2002 sleva 200 Kč, Marizell 3. 8. 2002 sleva 200 Kč.** Sleva platí při přihlášení se s tímto inzerátem do obsazení posledních míst. Využijte této výjimečné příležitosti. KCK Misie, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel. po 20. hod. 0641/741150

Pozvánka na modlitební den ke cti Matky všech národů - Lučenec (Slovensko) 31. srpna 2002. Téma: Maria, Matka všech národů, nás vede k svatě Eucharistii, k prameni života. Program: 8.30 hod. eucharistické klanění; 9.15 hod. přednáška P. Pavla M. Sigla s diapozitivy; 10.30 hod. přestávka; 11.00 hod. mše sv., káže J. E. biskup Pavol M. Hnilica SJ, společně zasvěcení Neposkvrněnému Srdci P. Marie; 13.00 hod. přestávka na oběd; 14.30 hod. růženec Božího milosrdenství s rozjímáním nad poselstvími s. Faustyny Kowalské; 15.00 hod. svědeckví a příspěvky různých hostů; 17.15 hod. eucharistické klanění a chvály; 18.00 hod. zakončení sv. požeháním. Po celý den bude příležitost ke sv. zpovědi a adorace. *Pro kněze:* Všichni kněží jsou zváni ke koncelebraci při mši sv., nutno vzít s sebou vlastní albu. Děkujeme i za ochotu zpodobat. *Organizační pokyny:* Prosíme poutníky, aby si vzali stravu na celý den. Lze zabezpečit nocleh. Prosíme o zaslání přihlášky s počtem účastníků poutě, abychom mohli podle toho připravit sál. **Blíže informace na adrese: Vířazstvo Srdca, Misijní dom sestier, 985 11 Stará Halič 2.**

Srdečně zvou biskup Pavol Mária Hnilica SJ a P. Pavel M. Sigl.

Liturgická čtení

Neděle 14. 7. - 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,10-11

Ž 65(64),10abcd.10e-11.12-13.14

Odp.: Lk 8,8 (Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.)

2. čt.: Řim 8,18-23

Ev.: Mt 13,1-23

Pondělí 15. 7. - památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 1,10-17

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.)

Ev.: Mt 10,34-11,1

Úterý 16. 7. - nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 7,1-9

Ž 48(47),2-3a.3b-4.5-6.7-8

Odp.: srv. 9d (Bůh dává věčné trvání svému městu.)

Ev.: Mt 11,20-24

Středa 17. 7. - nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Iz 10,5-7.13-16

Ž 94(93),5-6.7-8.9-10.14-15

Odp.: 14a (Hospodin nezavrhně svůj národ.)

Ev.: Mt 11,25-27

Čtvrtek 18. 7. - ferie

1. čt.: Iz 26,7-9.12.16-19

Ž 102(101),13-14ab+15.16-18.19-21

Odp.: 20b (Hospodin popatřil z nebe na zem.)

Ev.: Mt 11,28-30

Pátek 19. 7. - ferie

1. čt.: Iz 38,1-6.21-22.7-8

Iz 38,10.11.12abcd.16

Odp.: srv. 17b (Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.)

Ev.: Mt 12,1-8

Sobota 20. 7. - nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Mich 2,1-5

Ž 10(9B),1-2.3-4ab.7-8ab.14

Odp.: 12b (Nezapomínej na chudáky, Hospodine!)

Ev.: Mt 12,14-21

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	14. 7.	15. 7.	16. 7.	17. 7.	18. 7.	19. 7.	20. 7.
Antifona	1028	1734	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1734	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	704	1735	1431	1432	1095	1111	1669
Prosby	1033	1724	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	704	1430	1431	1432	1096	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1736	1071	1085	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1737	1431	1432	1105	705
Prosby	1028	1043	1731	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	704	704	1430	1431	1432	1106	706
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

MCM s. r. o. nabízí z Karmelitánského nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

NOVÉNA KE SVATÉ TEREZII Z LISIEUX Zpracovala s. Zdislava Cvrková OCD

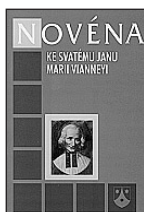
Předkládané texty novény jsou vybrány z toho, co sv. Terezie sama napsala nebo řekla. Umožňují nám nahlédnout do jejího života a zamyslet se nad tím, k jakému řešení ji Bůh vedl v situacích, do nichž se můžeme dostat i my.

2. vydání, brož., A6, 32 stran, 29 Kč

NOVÉNA KE SVATÉMU JANU MARIÍ VIANNEYI Sestavil Pavel Sršen

Texty novény nám umožní drobný vhled do života světce, jehož duchovní cesta velmi připomíná cestu sv. Terezie z Lisieux.

Brož., A6, 32 stran, 29 Kč

NOVÉNA KE SVATÉMU JOSEFU Z polské předlohy přeložila a doplnila Růžena Kouřimová

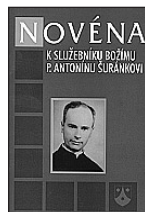
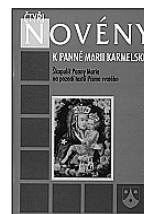
Svatá Terezie z Avily prohlásila, že podle jejího mínění dal Bůh některým světcům moc pomáhat v určitých záležitostech, ale svatý Josef, jak to sama zkusila, pomáhá v každé potřebě. Toho, kdo by se zdráhal jejím slovům uvěřit, prosí, aby sám zkusil žádat o pomoc svatého Josefa, a nebude litovat. Pomoci k tomu může i tato novéna, k níž jsou přidány i další modlitby a písně ke svatému Josefu.

Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

ČTYŘI NOVÉNY K PANNĚ MARIÍ KARMELSKÉ (Škapulír Panny Marie na pozadí textů Písma svatého) Uspořádal P. Gorazd Cetkovský OCarm.

Novéna bývá často pobožností prosebnou nebo přímolvnou. Jejím těžištěm by mělo být čtení úryvku z Písma a rozjímání o něm. U každého dne lze proto najít odkaz na delší text z Písma, který je základem pro rozjímání, zakončené krátkou modlitbou k Panně Marii.

Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

NOVÉNA K SLUŽEBNÍKU BOŽÍMU P. ANTONÍNU ŠURÁNKOVÍ

Sestavil biskup Josef Hrdlička, úvod P. Pavel Klimovič OM, rozjímáními a modlitbami doplnil P. Miroslav Bachan.

Proces blahorečení bývalého spirituála kněžského semináře v Olomouci sice teprve probíhá, ale věřící se mohou modlit o vyslyšení svých proseb už nyní. Také proto, že vyslyšením těchto proseb a modliteb může být prokázáno, že P. Šuránek má plnou účast na Boží slávě.

Brož., A6, 32 stran, 29 Kč

DVĚ NOVÉNY KE SVATÉMU ANTONÍNOVI Zpracovala Růžena Kouřimová

Od roku 1617, kdy byla zázračně vyslyšena šlechtice na z Boloně, která konala novénu ke sv. Antonínu po devět úterků po sobě následujících, se tato pobožnost rozšířila nejprve v Itálii a pak po celém světě. Novénu je tedy možné konat obvyklým způsobem po devět po sobě následujících dnů, nebo po dobu dvou měsíců vždy v úterý. V závěru jsou připojeny další modlitby svatoantonínské tradice.

Brož., A6, 32 stran, 29 Kč

Naše internetové stránky:

WWW.MATICECM.CZ

P. P.
706 43/02
779 00 Olomouc 9

TISK

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**